

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 75S/75/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6022200572
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2023:6022200572.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a členov senátu JUDr. Dariny Štoffovej a Mgr. Andreja Maukša v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. E., A.. F., G. A.. E. X H., XXXXXXXXXXXX, G., I. I. J., právne zastúpený: JUDr. Mgr. Lucia Príčová, advokátka, Na Troskách 12, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 50 601 881 proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Sládkovičova 25, 974 05 Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB2-113-003/2022-SK zo dňa 18.08.2022, takto

rozhodol:

Rozhodnutie žalovaného Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica č. PPZ-HCP-BB2-113-003/2022-SK zo dňa 18. augusta 2022 a Rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Rimavská Sobota č. PPZ-HPC-BB6-110-022/2022-PC zo dňa 14. júna 2022 z r u š u j e a vec vracia prvostupňovému orgánu verejnej správy na ďalšie konanie.

Žalovaný je p o v i n n ý v plnom rozsahu nahradiť žalobcovi dôvodne vynaložené trovy konania a zaplatiť ich v lehote 20 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bude určená ich výška.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca ako štátny príslušník Iránskej islamskej republiky podal dňa 19.10.2021 na Veľvyslanectve Slovenskej republiky v Iráne žiadosť o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky podľa § 22 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Zákon o pobyte cudzincov“ alebo „zák. č. 404/2011 Z. z.“), ktorá bola doručená Oddeleniu cudzineckej polície Policajného zboru, Hviezdoslavova č. 35, 979 01 Rimavská Sobota (ďalej len „prvostupňový orgán verejnej správy“) dňa 06.12.2021. Z Úradného záznamu č. PPZ-HCP-BB6-110-016/2022-PC zo dňa 13.05.2022 vyplýva, že dňa 11.05.2022 bolo prvostupňovému orgánu verejnej správy pod č. NBAC-V-9-3/2022-S zo dňa 28.04.2022 doručené vyjadrenie Slovenskej informačnej služby (ďalej aj „SIS“) v rámci utajovaného režimu týkajúce sa veci evidovanej u prvostupňového orgánu verejnej správy pod č. PPZ-HCP- BB6-110/2022-PC. Dňa 13. 05.2022 sa s predmetnou písomnosťou SIS týkajúcou sa žiadateľa o udelenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania (žalobcu) oboznámila oprávnená osoba (riaditeľ Oddelenia cudzineckej polície PZ Rimavská Sobota), ktorá po jeho oboznámení spracovala dňa 13.05.2022 úradný záznam, v ktorom uviedla, že vzhľadom na zistené informácie ukladá postupovať v zmysle § 33 ods. 6 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z..

2. Žalobca bol listom zo dňa 15.05.2022, ktorý bol doručený splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa 30.05.2022, vyzvaný vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia v zmysle § 33 ods. 1, 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“). V predmetnej výzve bol žalobca oboznámený, že dňa 11.05.2022 bolo doručené vyjadrenie SIS k žiadateľovi

o udelenie pobytu a dňa 13.05.2022 bol prvostupňový orgán verejnej správy oboznámený s predmetnou písomnosťou, na základe ktorej bolo prvostupňovému orgánu uložené postupovať v konaní o udelenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania v zmysle § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov. Žalobca sa (prostredníctvom splnomocneného zástupcu) k predmetnej výzve vyjadril, že zo strany žalobcu boli splnené všetky zákonné podmienky pre udelenie prechodného pobytu na území SR. Uviedol, že prvostupňový orgán verejnej správy žalobcovi neposkytol dostatočné informácie na účinnú obranu, že nie sú naplnené okolnosti a objektívne preukázané skutočnosti na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území SR podľa § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov, pričom nebola uvedená žiadna príčina ani konkretizácia týchto relevantných skutočností. Žalobca poukázal na predchádzajúce udelenie prechodného pobytu na účel podnikania (v roku 2017), kedy splnil všetky podmienky pre udelenie prechodného pobytu a SIS vyjadrila súhlasné stanovisko k tomuto pobytu. Namietal, že zamietnutím žiadosti by vzhľadom na žalobcov súkromný a podnikateľský život rozvíjajúci sa na území SR došlo k porušeniu čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), k porušeniu čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a k postupu v rozpore so Zákonom o pobyte cudzincov i Správnym poriadkom. Poukázal na odporúčacie stanovisko na udelenie prechodného pobytu pre žalobcu vydané Veľvyslanectvom SR v Teheráne, namietal prieťahy v konaní postupom v rozpore s § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov, ďalej namietal skutočnosť, že nekonkretizácia hrozby pre bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie v odôvodnení doručenej výzvy je v rozpore s čl. 48 Ústavy SR, aj s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, v dôsledku čoho nemá žalobca možnosť účinne sa brániť. Poukázal aj na skutočnosť, že stanovisko SIS nie je pre prvostupňový orgán verejnej správy záväzné a namietal, že mu nie sú známe dôkazy, na základe ktorých je dôvodné podozrenie z ohrozenia bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo verejného zdravia, v dôsledku čoho sa v danej situácii nevie objektívne vyjadriť ani navrhnúť dôkazy na svoju obranu.

3. Prvostupňový orgán verejnej správy Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB6-110-022/2022-PC zo dňa 14.06.2022 (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy“) o žiadosti žalobcu o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky rozhodol podľa § 33 ods. 6, písm. b) Zákona o pobyte cudzincov tak, že zamietol žiadosť žalobcu o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky podľa § 22 ods. 1 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov, ktorú si žalobca podal dňa 19.10.2021 na Veľvyslanectve Slovenskej republiky v Teheráne a ktorá bola doručená na OCP PZ Rimavská Sobota dňa 06.12.2021, „nakoľko je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie“. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový orgán verejnej správy poukázal na priebeh administratívneho konania vo veci žiadosti žalobcu o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky, ktoré bolo začaté na základe žiadosti žalobcu. Bolo zistené, že žalobcovi bol udelený prechodný pobyt na území SR na účel podnikania podľa § 22 ods. 1 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov dňa 13.11.2017 Oddelením cudzineckej polície PZ Žilina s platnosťou do 13.11.2018. Dňa 05.10.2018 si žalobca podal na Oddelení cudzineckej polície PZ Dunajská Streda žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania, ktorá bola zamietnutá Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB8-2989-023/2019-Z zo dňa 12.09.2019. Prvostupňový orgán verejnej správy poukázal na podanú žiadosť žalobcu dňa 19.10.2021 na Veľvyslanectve Slovenskej republiky v Teheráne, ktorá bola prvostupňovému orgánu verejnej správy doručená dňa 06.12.2021. Konštatoval, že žalobca priložil k žiadosti všetky dokumenty podľa § 32 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov. Ďalej uviedol, že lustráciou v informačných systémoch PZ zistil, že žalobca má v informačnom systéme ECU zadaný záznam s poznámkou Oddelenia centrálného vízového orgánu, Odboru cudzineckej polície, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Bratislava „kontaktovať CVO“. Prvostupňový orgán verejnej správy zaslal dňa 23.02.2022 na Oddelenie centrálného vízového orgánu Odboru cudzineckej polície Úradu hraničnej a cudzineckej polície Bratislava žiadosť o poskytnutie informácie, na ktorú prvostupňový orgán verejnej správy v zákonom stanovenej lehote pre vydanie rozhodnutia o udelení prechodného pobytu nereagoval, a preto prvostupňový orgán verejnej správy požiadal odvolací orgán o predĺženie lehoty o 30 dní do 05.04.2022, ktorú skutočnosť oznámil žalobcovi. Keďže ani v predĺženej lehote na vydanie rozhodnutia (do 05.04.2022) dožiadaný orgán na žiadosť nereagoval, prvostupňový orgán verejnej správy opakovane požiadal o poskytnutie informácie dňa 22.03.2022 a súčasne opakovane požiadal odvolací orgán o predĺženie lehoty na rozhodnutie o žiadosti do 04.05.2022. Prvostupňový orgán verejnej správy uviedol, že následne nežiadal o predĺženie lehoty na rozhodnutie o žiadosti účastníka konania, nakoľko sa uplatnil § 131 ods. 4 Zákona o pobyte cudzincov (správne malo byť uvedené § 131k ods. 4 Zákona o pobyte cudzincov). Dňa 06.04.2022 bola doručená odpoveď na žiadosť

o poskytnutie informácie z Oddelenia Centrálného vízového orgánu Odboru cudzineckej polície, Úradu hraničnej a cudzineckej polície v Bratislave, v ktorom bol prvostupňový orgán verejnej správy požiadaný na zaslanie žiadosti o zaslanie informácie k stanovisku Slovenskej informačnej služby a Národného bezpečnostného úradu. Národný bezpečnostný úrad vo svojej odpovedi na žiadosť uviedol, že k osobe účastníka konania nedisponuje žiadnymi informáciami. Dňa 13.05.2022 riaditeľ prvostupňového orgánu verejnej správy spracoval úradný záznam k oboznámeniu sa so stanoviskom Slovenskej informačnej služby k osobe žalobcu a na základe zistených informácií uložil postupovať v zmysle § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov. Následne prvostupňový orgán verejnej správy v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku dal účastníkovi konania (žalobcovi) možnosť vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia k jeho podkladom a k spôsobu ich zistenia a zároveň umožnil dňa 27.04.2022 splnomocnenému zástupcovi žalobcu nahliadnuť do administratívneho spisu. Dňa 07.05.2022 sa žalobca vyjadril k zamietnutiu žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania, nestotožnil sa so závermi prvostupňového orgánu verejnej správy, pričom uviedol, že Stanovisko SIS nie je pre orgán verejnej správy záväzné, že sa na území SR nedopustil žiadneho trestného činu, za ktorý by bol právoplatne odsúdený, nespáchal žiaden priestupok, neohrozil verejný poriadok ani verejné zdravie a na území SR rozvíja svoj podnikateľský a súkromný život, adaptoval sa tu, ako aj jeho rodina.

4. Prvostupňový orgán verejnej správy v odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že po vyhodnotení všetkých skutočností dospel k záveru, že tvrdenia účastníka konania vo vyjadrení o rozvíjaní jeho podnikateľského života sú nepravdivé, nakoľko v Rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania z 10.09.2019 pod č. PPZ-HCP-BB8-2989-023/2019-Z vydaného Oddelením cudzineckej polície PZ Dunajská Streda sa v odôvodnení uvádza, že účastník konania počas udeleného pobytu na účel podnikania v období od 13.11.2017 do 13.11.2018 sa preukázateľne zdržiaval na území Slovenskej republiky iba 36 dní, Ministerstvo hospodárstva SR vo svojom stanovisku o jeho podnikaní uviedlo, že nebude prínosom pre hospodárske záujmy SR. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2019. Prvostupňový orgán verejnej správy uviedol, že sa zaoberal aj zásahom do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie garantovaného čl. 19 ods. 2 Ústavy SR, ako aj čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a dospel k záveru, že zamietnutie žiadosti žalobcu o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania nemožno považovať za zásah do jeho súkromného a rodinného života, nakoľko účastník konania nevedie rodinný a súkromný život na území SR. Toto tvrdenie vyplýva zo skutočnosti, že účastník konania sa aj v rámci udeleného pobytu zdržiaval prevažnú väčšinu mimo územia SR, t. č. sa tiež nezdržiava na území SR, nemá udelený žiadny typ pobytu na území SR. Prvostupňový orgán verejnej správy následne odcitoval ust. § 33 ods. 1 písm. a) a § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov a konštatoval, že „z vyššie uvedených dôvodov má za dôvodné zamietnutie žiadosti účastníka konania podľa § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov s prihliadnutím na § 33 ods. 1 písm. a) Zákona o pobyte cudzincov.“ Prvostupňový orgán verejnej správy ďalej konštatoval, že podľa § 34 ods. 3 Správneho poriadku hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a dospel k záveru, že účastníkovi konania prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania neudelí a jeho žiadosť vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zamietne. Ďalej uviedol, že bral do úvahy, aby dôsledky rozhodnutia neboli neprimerané vzhľadom na možný dopad zamietnutia žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území SR, na účel podnikania na súkromný a rodinný život cudzinca, dĺžku jeho pobytu, vek cudzinca a dospel k záveru, že súkromný život účastníka konania neutrpí žiadnu ujmu neudelením prechodného pobytu na území SR na účel podnikania, nakoľko účastník konania na území SR nemá žiadneho rodinného príslušníka s udeleným pobytom na území SR.

5. Žalobca podal proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu verejnej správy odvolanie podaním zo dňa 07.07.2022, v ktorom uviedol, že rozhodnutie považuje za nezákonné, nepreskúmateľné, vecne nesprávne, že orgán verejnej správy nepostupoval pri rozhodovaní v súlade so zásadami správneho konania, Správnym poriadkom a v súlade s judikatúrou slovenských súdov a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Namietal, že odôvodnenie rozhodnutia je v rozpore s právom na spravodlivý proces v zmysle Ústavy SR a v rozpore s judikatúrou slovenských súdov v rovnakých a obdobných prípadoch. Argumentoval, že uvedenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie je nejednoznačné a v rozpore s právom na spravodlivý proces, keďže účastník konania sa nevie objektívne vyjadriť k tvrdeným skutočnostiam tak, ako nevie objektívne zaujať účinnú obranu, keďže mu nie je známa ani podstata zamietaného Stanoviska SIS. Mal za to, že splnil všetky zákonné podmienky pre udelenie prechodného pobytu

na území SR, nestotožnil sa so závermi prvostupňového orgánu verejnej správy a tvrdil, že neboli naplnené okolnosti a ani preukázané skutočnosti na zamietnutie žiadosti pre udelenie prechodného pobytu na území SR. Žalobca poukázal na skutočnosť, že Veľvyslanectvo v Teheráne dalo odporúčacie stanovisko na udelenie prechodného pobytu na území SR a to na základe pohovoru a dotazníka, odporučilo žiadosti žalobcu vyhovieť s poukazom na to, že už v minulosti mal udelený pobyt na území SR. Ďalej namietal, že nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, že došlo ku priesťahom v konaní a pokiaľ nebolo zo strany SIS zaslané stanovisko v lehote 15 dní, prvostupňový orgán verejnej správy mal žalobcovi prechodný pobyt na účel podnikania udeliť. Žalobca zároveň namietal porušenie čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s poukazom na Rozsudok ESLP vo veci Liu a Liu proti Rusku a taktiež poukázal na to, že mu nie sú známe žiadne dôkazy a dôvody, na základe ktorých je dôvodné podozrenie z ohrozenia bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo verejného zdravia, nevie sa k danej situácii objektívne vyjadriť, nevie zaujať účinnú obranu, ani návrh na dôkazy na potvrdenie ním tvrdených skutočností, čím bolo podľa žalobcu porušené jeho právo na spravodlivý proces, právo na súdnu alebo inú ochranu a navrhol, aby bolo rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy zrušené.

6. O predmetnom odvolaní rozhodol žalovaný Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB2-113-003/2022- SK zo dňa 18.08.2022 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) tak, že rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy potvrdil a odvolanie účastníka konania v plnom rozsahu zamietol. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný popísal priebeh administratívneho konania, poukázal na rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy a opísal dôvody uvedené v odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu verejnej správy. Následne sa žalovaný vyjadril k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní, pričom konštatoval, že počas odvolacieho konania hodnotil všetky predložené a zhromaždené písomné materiály, ktoré posudzoval samostatne po častiach a súčasne vo vzájomných súvislostiach, bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania, zároveň hodnotil a skutočnosti, ktoré predložil vo svojom stanovisku prvostupňový orgán verejnej správy a skutočnosti, ktoré uviedol žalobca vo svojom vyjadrení a odvolaní. Ďalej uviedol, že v rámci odvolacieho konania sa zameril na skutočnosť, či prvostupňový orgán verejnej správy postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, či bol spoľahlivo zistený skutkový stav veci, či napadnuté rozhodnutie obsahuje predpísané náležitosti a či vydané rozhodnutie bolo vydané na základe zákonnosti a vecnej správnosti. Žalovaný poukázal na právnu úpravu pobytu cudzincov (Zákon o pobyte cudzincov), na ustanovenia Správneho poriadku a z nich vyplývajúce zásady správneho konania, na Ústavu Slovenskej republiky, na zák. č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe a zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností. Ďalej poukázal na podmienky stanovené v § 33 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov, v ktorom sa uvádzajú taxatívne dôvody k zamietnutiu žiadosti o udelenie prechodného pobytu, kde podľa písm. b) policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie. Žalovaný uviedol, že prvostupňový orgán verejnej správy pri svojom rozhodovaní postupoval v súlade so Zákonom o pobyte cudzincov, ako aj s ostatnými právnymi normami a nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by zakladali právny nárok žalobcu na zrušenie napadnutého rozhodnutia. K odvolacím námietkam žalobcu uviedol, že napadnuté prvostupňové rozhodnutie bolo vydané v súlade so Zákonom o pobyte cudzincov, v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku, predovšetkým so zásadou zákonnosti, s dôrazom na to, že vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a dokazovanie zo strany prvostupňového orgánu verejnej správy bolo vykonané v dostatočnom rozsahu. Žalovaný konštatoval, že prvostupňový orgán verejnej správy postupoval aj v súlade s § 46 a 47 Správneho poriadku a rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, podľa žalovaného obsahovalo všetky náležitosti a v odôvodnení boli podrobne a komplexne zhrnuté a zhodnotené všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia. Žalovaný tiež konštatoval, že prvostupňový orgán verejnej správy postupoval v súlade s § 32 ods. 1 Správneho poriadku, pričom prvostupňový orgán verejnej správy bol povinný postupovať striktnie v súlade so zákonmi, ktoré mu presne ukladajú povinnosť ako postupovať v preukázaných prípadoch a tento nemal inú možnosť ako vydať rozhodnutie a zvoliť zákonný postup s použitím správnej úvahy a aplikáciou zákonného ustanovenia pojednávajúceho o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu. Dôvodom na tento zákonný postup podľa žalovaného bolo to, že u účastníka konania nastali závažné skutočnosti majúce podstatný vplyv v súvislosti s udeleným prechodným pobytom, ktoré prvostupňový orgán verejnej správy nemohol prehliadnuť a ktoré mali zásadný vplyv na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu účastníka konania na účel podnikania na území SR. K námietke žalobcu, že prvostupňový orgán verejnej správy nekonkretizoval u jeho osoby

hrozbu pre bezpečnosť štátu verejný poriadok alebo verejné zdravie, a teda doručené rozhodnutie mu neposkytlo dostatočné informácie na účinnú obranu, žalovaný uviedol, že vzhľadom na charakter utajenia predmetnej informácie podanej oprávneným štátnym orgánom podľa § 2 ods. 6 zák. č. 46/1993 Z. z. o SIS nie je možné, aby jeho obsah bol v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu bližšie špecifikovaný a prvostupňový orgán verejnej správy nedisponoval ani oprávnením, ktoré by mu umožnilo v rozhodnutí rozpisovať akého konkrétneho konania sa účastník konania dopustil. Jedná sa o informácie podliehajúce režimu utajovaných skutočností upravenému Zákonom o ochrane utajovaných skutočností a podliehajúce špeciálnemu režimu uvedenému v § 2 ods. 7 citovaného zákona. Ani žalovaný nedisponuje oprávnením, ktoré by mu umožňovalo v tom o rozhodnutí rozpisovať akého konania sa žalobca dopustil, nakoľko vychádzalo z informácie podliehajúcej Zákonu o ochrane utajovaných skutočností. Podľa žalovaného poznanie konkrétnych dôvodov poskytnuté informácie bolo rozhodujúcim podkladom na to, že bol naplnený zákonný dôvod na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu žalobcovi podľa § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov, nakoľko boli zistené skutočnosti spočívajúce v existencii dôvodného podozrenia, že účastník konania ohrozí bezpečnosť štátu. K odvolacej námietke žalobcu, že prvostupňový orgán verejnej správy pri rozhodovaní nepostupoval v súlade so zásadami správneho konania, Správnym poriadkom a ani v súlade s judikatúrou slovenských súdov a ESLP žalovaný uviedol, že prvostupňový orgán verejnej správy správne vyhodnotil skutočnosť vyplývajúcu z vyššie uvedenej písomnosti, zistil presne a úplne skutkový stav veci a za tým účelom si obstaral podklady potrebné na rozhodnutie a rozhodol vo veci zákonne a vecne správne. Z utajovanej písomnosti podliehajúcej Zákonu o ochrane utajovaných skutočností vyplynuli podľa žalovaného tak závažné relevantné informácie k osobe účastníka konania, ktoré mali zásadný vplyv na konanie, pričom bolo povinnosťou prvostupňového orgánu verejnej správy postupovať práve týmto zákonným spôsobom, t. j. prvostupňový orgán verejnej správy nemohol rozhodnúť inak ako zamietnuť žiadosť žalobcu. Zdôraznil, že § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov je ustanovením kogentným, nepripúšťa odchýlenie od jeho vymedzenia v zákone a striktné prikazuje policajnému útvaru zamietnuť žiadosť o udelenie prechodného pobytu na území SR, ak nastanú zákonné dôvody, v ktorých postačuje existencia dôvodného podozrenia z ohrozenia bezpečnosti štátu, tak ako to vyplýva z podkladov utajovanej písomnosti v prípade účastníka konania. Dikcia citovaného ustanovenia ukladá prvostupňovému orgánu žiadosť o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky v takomto prípade zamietnuť, a to bez možnosti iného riešenia s použitím správnej úvahy. K odvolacej námietke žalobcu, že nie sú objektívne preukázané skutočnosti na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území SR a k tvrdeniu, že s prihliadnutím na jeho súkromný a podnikateľský život rozvíjajúci sa na území SR došlo zamietnutím jeho žiadosti o udelenie prechodného pobytu k porušeniu čl. 8 Dohovoru a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR žalovaný uviedol, že podľa § 2 ods. písm. I Zákona o pobyte cudzincov sa ohrozením bezpečnosti štátu rozumie konanie osoby, ktorým ohrozuje demokratický poriadok, zvrchovanosť, územnú celistvosť alebo nedotknuteľnosť hraníc štátu, alebo konanie osoby, ktorým porušuje základné práva a slobody, ktorými sú chránené životy a zdravie osôb, majetok a životné prostredie. Žalovaný mal za to, že prvostupňový orgán verejnej správy dostatočne posúdil mieru ohrozenia bezpečnosti štátu zo strany žalobcu a skonštatoval, že z hľadiska bezpečnostného záujmu Slovenskej republiky je tento záujem nad záujmom práv a slobôd účastníka konania na území SR. Miera ohrozenia bezpečnosti štátu zistená z utajovanej skutočnosti je takého charakteru, že je jednoznačne povýšená nad záujmom práv a slobôd účastníka konania. Dôvodom zamietnutia žiadosti o udelenie prechodného pobytu účastníka konania je teda jeho konanie ktoré vzbudzuje podozrenie, že ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie.

7. Žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia k poukazu žalobcu na okolnosti týkajúce sa udeleného pobytu na území SR v roku 2017 a k tvrdeniu, že sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania ani inej skutočnosti, ktorá by mohla ohroziť bezpečnosť Slovenskej republiky, ďalej na skutočnosť, že v nadväznosti na predchádzajúci pobyt žalobcu mala prechodný pobyt udelený aj rodina účastníka konania, pričom zdôraznil nutnosť zohľadniť právo na jeho súkromný a rodinný život v súlade s čl. 8 ods. 1 Dohovoru, pričom zdôraznil aj to, že aj Veľvyslanectvo SR v Teheráne dalo odporúčacie stanovisko na oddelenie prechodného pobytu na území SR s poukazom na podnikateľskú činnosť žalobcu, žalovaný uviedol, že prvostupňový orgán verejnej správy prihliadal na dĺžku doterajšieho pobytu žalobcu na území SR a jeho väzby na Slovenskú republiku a dospel k záveru, že tvrdenia žalobcu o rozvíjaní podnikateľského a súkromného života sú nepravdivé, nakoľko v Rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania z 10.09.2019 sa v odôvodnení uvádza, že účastník konania sa počas udeleného pobytu na účel podnikania v období od 13.11.2017 do 13.11.2018 preukázateľne zdržiaval na území SR iba 36 dní

a taktiež Ministerstva hospodárstva SR vo svojom vyjadrení o podnikaní účastníka konania uviedlo, že nebude prínosom pre hospodárske záujmy SR. Žalovaný zároveň uviedol, že ani prvostupňový orgán a ani žalovaný nerozhodoval o odňatí práva žalobcovi podnikat', pretože toto právo mu zostáva zachované aj bez toho, aby bol mu na území SR povolený pobyt a ani samotný Zákon o pobyte cudzincov negarantuje právo štátnemu príslušníkovi tretej krajiny na pobyt v spojitosti s jeho podnikaním na území SR. Žalovaný následne vyhodnotil podnikateľské aktivity žalobcu s tým, že aj v súčasnej dobe sa účastník konania reálne nezdržiava na území SR, t. j. reálne sa nepodieľa na podnikateľskej činnosti, takže môže vykonávať podnikateľskú činnosť aj z domovskej krajiny, kde sa momentálne nachádza a dospel k záveru, že jeho prítomnosť na území SR nie je potrebná, môže naďalej podnikat' z domovskej krajiny, ako činil doposiaľ. Žalovaný ďalej poukázal na to, že prvostupňový orgán verejnej správy preskúmal, či takýmto administratívnym opatrením nezasiahne neprímeraným spôsobom do základných práv a slobôd účastníka konania a konštatoval, že prvostupňový orgán verejnej správy sa skúmaním súkromného a rodinného života účastníka konania zaoberal v značnej miere, pričom svojou služobnou činnosťou mal zistiť, že účastník konania na území SR nevykonával žiadne spoločenské aktivity, neangažoval sa v žiadnych športových, kultúrnych ani politických organizáciách, ktoré sú na území SR evidované. Účastník konania je ženatý, avšak jeho manželka ani spoločné deti nemajú na území SR udelený žiadny platný pobyt, nežijú teda v spoločnej domácnosti na území SR, z čoho je zrejmé, že k pretrhnutiu rodinných väzieb v žiadnom prípade nedôjde, pretože všetci žijú v domovskej krajine. Účastník konania nemá podľa vedomosti prvostupňového orgánu verejnej správy na území SR ani žiadnych iných príbuzných. Žalovaný uviedol, že pri posudzovaní primeranosti dôsledkov zamietnutia prechodného pobytu, najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život účastníka konania prihliadal na to, že informácie poskytnuté zo strany SIS v súvislosti s udelením prechodného pobytu pre účastníka konania vydala SIS, ktorá je podľa § 1 ods. 2 Zákona o SIS štátnym orgánom SR, ktorý plní úlohy vo veciach ochrany ústavného zriadenia vnútorného poriadku, bezpečnosti štátu a ochrany zahraničnopolitických a hospodárskych záujmov štátu v rozsahu vymedzenom týmto zákonom, aby verejný záujem prevýšil nad záujmom súkromným. S poukazom na čl. 8 ods. 2 Dohovoru a čl. 35 ods. 1 a 4 Ústavy SR pri zohľadnení námietok žalobcu vzhľadom na jeho súkromný a rodinný život, ako aj na aktívnu podnikateľskú činnosť a zázemie, ktoré si na území SR vybuďoval, bolo potrebné konštatovať, že súkromný a rodinný život rodiny nebude narušený, nakoľko žalobcom uvádzané rodinné väzby a realizovanie spoločného života na území SR žiadnym spôsobom žalobca nepreukázal a je jasne preukázané, že sa počas udeleného pobytu v roku 2017 na území SR zdržiaval iba 36 dní, argumentáciu žalobcu o práve na zachovanie rodinného života prevyšujúceho verejný záujem považoval žalovaný za účelovú. K námietke žalobcu týkajúcej sa kladného/odporúčacieho stanoviska zastupiteľského úradu v Teheráne žalovaný uviedol, že pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu prvostupňový orgán verejnej správy iba prihliada na takéto stanovisko, a preto uvedenú námietku žalobcu vyhodnotil ako irelevantnú. Následne sa žalovaný vyjadril k odvolacej námietke žalobcu vzťahujúcej sa k nedodržaniu zákonnej lehoty na rozhodnutie o jeho žiadosti, k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru a k porušeniu zásad premietnutých v ustanoveniach o povinnosti orgánov verejnej správy vybaviť veci v stanovených lehotách Správneho poriadku a uviedol, že žiadosť podal účastník konania dňa 19.10.2021 na Veľvyslanectve SR v Teheráne, táto bola doručená prvostupňový orgán verejnej správy 06.12.2021 a zákonná 90 dňová lehota na rozhodnutie o tejto žiadosti by uplynula dňom 06.03.2022. Žalovaný poukázal na úkony prvostupňového orgánu verejnej správy, kedy si dňa 10.02.2022 prvostupňový orgán verejnej správy za účelom obstarania podkladov spracoval zápis výsledkov lustrácie z informačných systémov MV SR do Záznamu o vykonaní lustrácie zaevidovaného pod č. PPZ-HCP-BB6-110-001/2022-PC a z tohto dôvodu dňa 23.02.2022 požiadal Úrad o poskytnutie informácie k pozitívnej lustrácii zo záznamov CVO. V zákonnej lehote dňa 06.03.2022 a 05.04.2022 prvostupňový orgán verejnej správy pre zložitosť konania požiadal v súlade s § 125 ods. 12 Zákona o pobyte cudzincov odvolací orgán o predĺženie lehoty na rozhodovanie o žiadosti účastníka konania, týmto žiadosťami bolo vyhovené a lehota prvostupňovému orgánu verejnej správy bola predĺžená o požadovaných 60 dní do 04.05.2022. Žalovaný poukázal na to, že v zmysle prechodného ustanovenia § 131k ods. 4 Zákona o pobyte cudzincov počas mimoriadnej situácie, účinného od 30.03.2022 lehota na rozhodovanie pre orgán verejnej správy v tomto čase neplynula. Žalovaný uzavrel, že z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že prvostupňové rozhodnutie orgánu verejnej správy bolo vydané dňa 14.06.2022 a teda v lehote ustanovenej platnou legislatívou. Z uvedeného dôvodu žalovaný považoval námietku žalobcu vzťahujúcu sa na nedodržanie lehoty, či prieťahy v konaní vo vzťahu k dlhému času na rozhodovanie za irelevantnú. K námietke žalobcu týkajúcej sa porušenia práva na spravodlivý proces rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy žalovaný uviedol, že nespochybňuje, že žalobca sa počas svojho pobytu na území SR preukázateľne nedopustil žiadneho protiprávneho

konania a nekonal v rozpore s verejným poriadkom, túto skutočnosť bolo možné verifikovať aj výpisom z registra trestov a prostredníctvom lustračných systémov Policajného zboru, avšak mal za to, že z písomnosti poskytnutej Slovenskou informačnou službou, s ktorou sa oboznámila oprávnená osoba vyplýva dôvodné podozrenie, že účastník konania pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Nakoľko SIS funguje v utajenom režime, vzhľadom na charakter utajenia predmetnej informácie podanej oprávneným štátnym orgánom nie je podľa žalovaného možné, aby jej obsah bol v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu bližšie špecifikovaný. Zdôraznil, že prvostupňový orgán verejnej správy ani žalovaný nedisponujú oprávnením umožňujúcim im v rozhodnutí napísať, akého konkrétneho konania sa účastník konania dopustil, keďže sa jedná o informácie podliehajúce režimu utajovaných skutočností upravených Zákonom o ochrane utajovaných skutočností a zároveň podliehajúcim tiež špeciálnemu režimu ustanovenému v Zákone o SIS. Pokiaľ žalobca poukázal na princíp zákonnosti vyjadrený v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a upriamil pozornosť na niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR i rozhodnutia ESLP, ktoré považuje za obdobné s jeho prípadom, žalovaný uviedol, prvostupňový orgán verejnej správy konal na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovil zákon. Pokiaľ žalobca uviedol, že prvostupňový orgán verejnej správy nevzal do úvahy judikatúru slovenských súdov a judikatúru ESLP, žalovaný uviedol, že tieto boli zo strany prvostupňového orgánu verejnej správy aj zo strany žalovaného zohľadnené, pričom žalovaný nespochybňuje rozhodnutia súdov, na ktoré sa žalobca odvolal, avšak podľa jeho názoru žiadny z prípadov označených žalobcom nepojednávajú o totožnom prípade ako je prípad žalobcu. K rozsudkom ESLP žalovaný uviedol, že tieto rozsudky majú len deklaratórny charakter, žiadny rozsudok ESLP nie je nadradený nad zákony SR ani nad Ústavu SR. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia uzavrel, že v danom prípade ani po zhodnotení okolností uvádzaných v § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov neexistovala iná možnosť ako zákonom stanovený postup prvostupňového orgánu verejnej správy a to zamietnuť žiadosť žalobcu o udelenie prechodného pobytu, nakoľko pre tento postup existuje dôvod, ktorým je existencia informácií bezpečnostného charakteru, a to predovšetkým skutočnosť, že účastník konania môže predstavovať riziko pre bezpečnosť štátu.

Žaloba

8. Žalobca sa správnou žalobou podanou v zákonom stanovenej lehote domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy. V žalobe uviedol, že rozhodnutie žalovaného napáda v plnom rozsahu pre jeho nepreskúmateľnosť, nezákonnosť, vecnú nesprávnosť, nejednoznačnosť a vady konania, ktoré spočívajú v postupe orgánu verejnej správy, ako aj z dôvodu, že sa s ním v celom rozsahu nestotožňuje, považuje ho za nesprávne a nezákonné, pretože orgán verejnej správy nezobral do úvahy žiadne z tvrdení žalobcu, neobjektívne posúdil skúmanú vec a vyjadrenia žalobcu, neprihliadol na kogentné ustanovenia Zákona o pobyte cudzincov a nepostupoval v súlade s judikatúrou nielen slovenských súdov. Podľa žalobcu je aj rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy nepreskúmateľné, nezákonné, vecne nesprávne, nejednoznačné a v celom rozsahu sa s ním nestotožňuje.

9. Žalobca ďalej v správnej žalobe poukázal na to, že ako občanovi Iránskej islamskej republiky mu bol už v roku 2017 udelený prechodný pobyt na účel podnikania, kedy boli splnené všetky podmienky pre udelenie prechodného pobytu a SIS vyjadrila súhlas s udelením prechodného pobytu. Od udelenia prechodného pobytu na území SR žil žalobca na území SR a sriedavo v domovskej krajine, od roku 2017 nespáchal žiadny trestný čin, nedopustil sa žiadneho priestupku na území SR, ani inej skutočnosti, ktorá by mohla ohroziť bezpečnosť SR alebo verejný poriadok alebo verejné zdravie, žije bezúhonne, plní si všetky povinnosti, nemá dlhy. Poukázal na to, že podal žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na podnikanie, ktorá bola zamietnutá a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Tvrdil, že v nadväznosti na predchádzajúci pobyt mala prechodný pobyt udelená aj rodina žalobcu, a preto je podľa jeho názoru nutné zohľadniť súkromný a rodinný život účastníka konania, predchádzajúce väzby na územie SR týkajúce sa aj súkromného a rodinného života v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru. Ďalej poukázal na to, že Veľvyslanectvo SR v Teheráne mu dalo odporúčacie stanovisko na udelenie prechodného pobytu na území SR. Ďalej uviedol, že na území SR investoval finančné prostriedky, v súčasnosti je spoločníkom obchodnej spoločnosti ARIETIS s.r.o., spoločnosť podniká v oblasti prevádzkovania hotelov a na území SR prevádzkuje Penzión RAKI v Bratislave, pričom všetky podnikateľské aktivity, ktoré má na území SR podľa jeho tvrdenia závisia od jeho osobnej prítomnosti. Žalobca v správnej žalobe namietal, že žiadosť podal na Veľvyslanectve SR v Teheráne dňa 19.10.2021 a táto bola doručená prvostupňovému orgánu verejnej správy dňa 06.12.2021, pričom lehota na rozhodnutie v zmysle Zákona o pobyte cudzincov je 90

dní. V tomto prípade však lehota na rozhodnutie trvala viac ako 5 mesiacov. Žalobca poukázal na ust. § 125 ods. 6 zák. č. 404/2011 Z. z. a tvrdil, že pokiaľ nie je doručené stanovisko SIS do 15 dní, má sa za to, že SIS súhlasí s udelením pobytu. Podľa žalobcu nebolo v tomto prípade nesúhlasné stanovisko zaslané v lehote 15 dní, a preto mal prvostupňový orgán verejnej správy žalobcovi udeliť prechodný pobyt na účel podnikania. Žalobca mal za to, že postupom orgánov verejnej správy došlo k prietiahom v konaní. V správnej žalobe žalobca ďalej poukázal čl. 8 ods. 2 Dohovoru a argumentoval, že v danom kontexte je potrebné chápať toto ustanovenie pre prípad objektívne zistených skutočností, pričom voči osobe žalobcu nie je začaté trestné stíhanie, nie je právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, nedopustil sa priestupku, neohrozuje verejný poriadok, bezpečnosť štátu ani verejné zdravie, plní všetky povinnosti v zmysle všeobecne záväzných predpisov, platí dane, prevádzkuje Penzión RAKI v Bratislave, poukázal na ekonomické výsledky uvedeného podnikania a na to, že v zmysle platnej legislatívy Stanovisko SIS nie je pre cudzineckú políciu záväzné, a preto policajný útvar je podľa neho oprávnený rozhodnúť, nakoľko hodnotí všetky poskytnuté vyjadrenia a zistenia aplikujúc zásadu voľného hodnotenia dôkazov. Žalobca ďalej uviedol, že samotné odôvodnenie rozhodnutia s konkretizáciou hrozby pre bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie je podľa neho mátauce, nejednoznačné, nepreskúmateľné a v rozpore s čl. 48 Ústavy SR a to aj s prihliadnutím na rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR i Krajského súdu v Banskej Bystrici. Odkázal na právo vyplývajúce z čl. 46 až 50 Ústavy SR, z čoho možno vyvodíť, že cudzincom sa na území SR zaručujú všetky práva, poukázal na princíp rovnosti, ako aj na rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej už v konaní pred orgánom verejnej správy má byť účastníkovi konania (v tomto prípade cudzincovi) daná možnosť účinne sa brániť, ak má dôkazy, ktoré môžu vyvrátiť skutočnosti, ktoré tvoria podklad rozhodnutia alebo ak z iného dôvodu nesúhlasí s podkladom rozhodnutia.

10. Žalobca v časti III. správnej žaloby odcitoval ustanovenia čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru, čl. 46 ods. 1,2,3, 48 ods. 2 a 52 ods. 2 Ústavy SR, ustanovenia Správneho poriadku (§ 3 ods. 2, ods. 4 ods. 5, § 29 ods. 1), ustanovenia zák. č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností (ďalej aj „zák. č. 215/2004 Z. z.“ alebo „Zákon o ochrane utajovaných skutočností“), konkrétne § 34 ods. 1 a § 35 ods. 3, ustanovenia Zákona o pobyte cudzincov (§ 33 ods. 6 písm. b), § 125 ods. 6) a opísal zásady správneho konania vyplývajúce z § 3 Správneho poriadku, pričom zdôraznil, že Slovenská republika ako právny štát a člen Európskej únie presadzuje súladnosť správania správneho orgánu so všetkými právnymi predpismi v intenciách čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a aj s princípmi dobrej správy. Uplatnenie takýchto princípov v právnej praxi pritom znamená, že každé rozhodnutie musí byť náležite odôvodnené, aby bolo transparentné a preskúmateľné. Následne žalobca poukázal na judikatúru a súdnu prax, ktoré považuje za relevantné a obdobné jeho prípadu, poukázal napr. na Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sžak/1/2016 zo dňa 30.04.2019, Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Scud/3/2012 z 15.03.2013, Rozsudok Krajského súdu Banskej Bystrici sp. zn. 23S/87/2018 zo dňa 28.11.2018, Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sža/3/2008 z 15.04.2008, sp. zn. 10Sža/21/2013 zo dňa 16.10.2013, Nález Ústavného súdu SR PL.ÚS 15/2013 a na Rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Al-Nashif proti Bulharsku z 20.06.2002, sťažnosť č. 502963/99. Vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutí žalobca upriamil pozornosť na nové rozhodnutia NS SR a najmä na Rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Sžak/1/2016 zo dňa 30.04.2019, podľa ktorého „...v prípade, ak nie je účastníkovi konania známa aspoň podstata obsahu vyjadrenia SIS, na základe ktorého bola žiadosť zamietnutá, dochádza k princípu porušenia rovnosti zbraní. Podľa Najvyššieho súdu SR teda musí byť rozhodnutie správneho orgánu dostatočne odôvodnené, a musí z neho jasne vyplývať, na základe akých konkrétnych skutočností predstavuje účastník konania hrozbu pre štát... takéto konanie je v rozpore s princípmi právneho štátu, ktorý je zakotvený v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, a zároveň dochádza aj porušovaniu ďalších práv s ním spojených, konkrétne práva aj na súdnu a inú právnu ochranu, ako aj práva na spravodlivý proces.“ Žalobca v žalobe tvrdil, že tak rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy, ako i rozhodnutie žalovaného, sú nezákonné a vecne nesprávne, keďže sú podľa žalobcu vydané v rozpore s vyššie uvedenou judikatúrou a súdnou praxou. V rozhodnutí uviedol, že sa v plnom rozsahu nestotožňuje a nesúhlasí s napadnutým rozhodnutím žalovaného ani s rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy, rozporuje ich a má za to, že orgány verejnej správy nepostupovali v súlade so Zákom o pobyte cudzincov, rozhodli v rozpore s ním a so základnými princípmi správneho konania, v rozpore s § 46 Správneho poriadku, nezaoberali sa dostatočne tvrdenými skutočnosťami, nezobrali do úvahy celkové vyjadrenie, ako aj poukázanie na judikatúru slovenských súdov i ESLP, nezistili spoľahlivo skutočný stav veci, postupom prvostupňového orgánu verejnej správy sa žalobca dostal do právnej neistoty a bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces pred orgánom verejnej správy v dôsledku nedostatočného a jednoznačne neodôvodneného záveru. Rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy sa podľa

žalobcu stalo nepreskúmateľné, nezákonné, nejednoznačné a to najmä vzhľadom na samotný výrok, kde prvostupňový orgán verejnej správy uviedol, že žalobca „ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie.“ Žalobca zdôraznil, že Stanovisko SIS nie je pre prvostupňový orgán verejnej správy záväzná a policajný útvar je oprávnený rozhodnúť, nakoľko hodnotí všetky poskytnuté vyjadrenia a zistenia aplikujúc zásadu voľného hodnotenia dôkazov. Žalobca poukázal na to, že už samotné odvolanie obsahovalo uvedenie podstatných skutočností a dôkazov pre posudzovanú vec, avšak aj rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť, zmätočnosť, ako aj pre nedostatok dôvodov a pre nedostatočné zistenie skutkového stavu pre posúdenie veci. V rozhodnutiach absentuje správna úvaha, ktorou sa príslušný orgán verejnej správy riadil pri svojom rozhodovaní a akým spôsobom vyhodnotil predložené dôkazy.

11. Žalobca v správnej žalobe argumentoval, že samotné odôvodnenie oboch napadnutých rozhodnutí s konkretizáciou hrozby pre bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie je zmätočné, nejednoznačné, nepreskúmateľné a nezákonné, keďže je v rozpore s čl. 48 Ústavy SR a to aj s prihliadnutím na rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR. Žalovaný a ani prvostupňový orgán verejnej správy podľa žalobcu v žiadnom štádiu konania neuviedli jednoznačnosť záveru, prečo považujú žalobcu za možné riziko pre bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie, k čomu by sa žalobca vedel objektívne vyjadriť. Obidva orgány verejnej správy podľa žalobcu nezohľadnili jeho väzby na územie SR a najmä jeho súkromný a rodinný život, predchádzajúci bezúhonný pobyt. Žalobca vyjadril názor, že rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy i žalovaného, ktorým je konštatované zamietnutie žiadosti pre bezpečnostné riziko (hrozba pre bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie) bez uvedenia bližších skutočností, ktoré zakladajú toto bezpečnostné riziko, sú v rozpore s Ústavou SR a súčasnou právnou úpravou Zákona o pobyte cudzincov. Pre žalobcu je nevyhnutné poznať dôvody, ktoré orgány verejnej správy viedli ku konštatovaniu zamietavého rozhodnutia, aby mohol účinne obhajovať svoje práva. Orgány verejnej správy si v predmetnej veci nespĺnili podľa žalobcu požiadavku dostatočného odôvodnenia rozhodnutí, pretože žalobcovi neboli sprístupnené akékoľvek dôvody, ktoré by aspoň čiastočne ozrejmovali, prečo je považovaný za bezpečnostné riziko pre štát. V tejto súvislosti žalobca opakovane poukázal na Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžak/1/2016 zo dňa 30.04.2019. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že tak žalovaný ako aj prvostupňový orgán verejnej správy rozhodli v rozpore s judikatúrou slovenských súdov. Žalobca vyslovil názor, že z jeho strany boli splnené všetky zákonné náležitosti na udelenie prechodného pobytu. Orgány verejnej správy sú povinné objektívne a spoľahlivo dokázať tvrdené skutočnosti a objektívne preukázať ohrozenie bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo verejného zdravia, aby mohli postupovať v zmysle § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov. Orgány verejnej správy sú povinné hodnotiť všetky predložené a dostupné dôkazy zásadou voľného hodnotenia dôkazov a Stanovisko SIS nie je pre CP PZ záväzná a to aj v zmysle základných zásad správneho konania. Žalobca opakovane zdôraznil, že počas prechádzajúceho oprávneného pobytu na území SR sa nedopustil žiadneho trestného činu, za ktorý by bol právoplatne odsúdený, nespáchal priestupok, neohrozil verejný poriadok ani verejné zdravie, plnil si všetky povinnosti, platí a platil dane, poplatky a odvody, na území SR rozvíja svoj podnikateľský život, ale rozvíjal aj súkromný a adaptoval sa tu za ten čas, čo sa tu zdržiaval, ako aj jeho rodina. Mal za to, že nie je dôvod na zamietnutie jeho žiadosti na udelenie prechodného pobytu na území SR. Žalobcovi nie sú známe dôkazy a dôvody, na základe ktorých je dôvodné podozrenie z ohrozenia bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo verejného zdravia, nevie sa k danej situácii objektívne vyjadriť, prípadne navrhnúť dôkazy na potvrdenie ním tvrdých informácií a nevie ani zaujať účinnú obranu, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Zároveň žalobca tvrdil, že nemá vedomosť konkrétne čo by malo byť jeho pobytom hrozené, či bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok alebo verejné zdravie, v čom vidí zmätočnosť a nepreskúmateľnosť oboch rozhodnutí. Uviedol, že nie si je vedomý toho, že by nejakým spôsobom počas svojho prechodného pobytu na území SR mohol akýmkoľvek spôsobom ohroziť bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie. Žalobca navrhol, aby správny súd napadnuté rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žiadal o priznanie náhrady trov konania v plnom rozsahu.

Vyjadrenie žalovaného k žalobe

12. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe poukázal na priebeh administratívneho konania, poukázal na obsah prvostupňového rozhodnutia orgánu verejnej správy a zdôraznil, že preskúmané rozhodnutie vydal na základe riadne zisteného a preukázaného skutkového stavu veci, na základe

získaných dôkazov a preukázaných faktov, opierajúc sa o ustanovenia Zákona o pobyte cudzincov a Správneho poriadku. Následne sa vyjadril k žalobným námietkam žalobcu. K tvrdeniu žalobcu, že postupom orgánu verejnej správy došlo k prietahom konania, k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru i čl. 8 ods. 2 Dohovoru, ako aj k vydaniu nepreskúmateľného zmätočného a nejednoznačného rozhodnutia žalovaný uviedol, že trvá na skutočnostiach uvádzaných v preskúmanom rozhodnutí, ako aj na postupe prvostupňového orgánu verejnej správy, s ktorým sa stotožnil v celom rozsahu. Mal za to, že prvostupňový orgán verejnej správy pri zisťovaní podkladov pre rozhodnutie postupoval v súlade so Zákonom o pobyte cudzincov, ako aj v súlade s ustanovením § 32 ods. 1 Správneho poriadku. Poukázal na ust. § 22 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, ktorý vymedzuje taxatívne dôvody udelenia prechodného pobytu na účel podnikania, kde podľa písm. b) citovaného ustanovenia policajný útvar udelí prechodný pobyt na účel podnikania štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý koná alebo bude konať v mene obchodnej spoločnosti, alebo družstva a nie je v pracovnoprávnom vzťahu, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6 písm. b) citovaného zákona, pričom v § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov sú uvedené taxatívne dôvody k zamietnutiu žiadosti o udelenie prechodného pobytu v prípade ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok, alebo verejné zdravie. Z formulácie § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že SIS sa vyjadruje ku všetkým druhom prechodného pobytu a trvalého pobytu, pričom žalovaný vzal do úvahy námietku žalobcu, avšak prvostupňový orgán verejnej správy pri zisťovaní podkladov pre rozhodnutie postupoval v súlade so Zákonom o pobyte cudzincov, ako aj v súlade s § 32 ods. 1 Správneho poriadku. Prvostupňový orgán verejnej správy bol povinný postupovať striktne v súlade so zákonmi Slovenskej republiky, nemal inú možnosť, ako vydať rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu, pričom dôvodom na tento zákonný postup bolo, že u žalobcu nastali závažné skutočnosti majúce podstatný vplyv na udelenie prechodného pobytu žalobcu, pričom za túto závažnú skutočnosť považoval žalovaný informáciu SIS zo dňa 28.04.2022, s ktorou sa oprávnené osoby tak prvostupňového orgánu verejnej správy ako i žalovaného oboznámili a vzhľadom na zistené informácie konštatovali, že zamietnutie prechodného pobytu žalobcu na území SR na účel podnikania je dôvodné, nakoľko informácie, ktorými SIS k osobe žalobcu disponuje a ktoré sú obsahom utajovanej písomnosti sú takého charakteru, že existuje dôvodné podozrenie, že žalobca predstavuje hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok a bolo uložené postupovať v zmysle § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov. Žalovaný zhodne ako v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia argumentoval, že prvostupňový orgán verejnej správy nemal dôvod spochybňovať relevantnosť informácií poskytnutých SIS a orgány verejnej správy nemali inú možnosť, než zamietnuť žiadosť žalobcu podľa § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov. Žalovaný poukázal aj na ďalší dôležitý dôkaz, ktorým je písomnosť „Protokol o lustrácii“, z ktorého vyplynulo, že žalobca má pozitívny záznam, na základe čoho CVO zamietlo žalobcovi udelenie víz. K odôvodneniu prvostupňového rozhodnutia orgánu verejnej správy žalovaný uviedol, že tento reagoval na návrhy a námietky žalobcu, vystihol podstatu veci s použitím právnych noriem citovaných vo výroku rozhodnutia, dbal na jeho presvedčivosť a v odôvodnení vysvetlil svoj názor na prejednávajúcu vec, predovšetkým vo vzťahu k SIS a k jej nesúhlasnému stanovisku, ako aj k stanovisku CVO a k stanovisku Národného bezpečnostného analytického centra. Zhodne ako v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný poukázal na úlohy SIS a na to, že orgán verejnej správy nemôže svojvoľne spochybňovať závery SIS, ani zasahovať do jej kompetencií v súvislosti s vydávaním negatívnych stanovísk. K námietkam žalobcu týkajúcim sa zamietnutia jeho žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území SR vzhľadom na jeho predchádzajúci pobyt na území SR v roku 2017 žalovaný uviedol, že v tej dobe mala prechodný pobyt udelený aj jeho rodina, t. j. manželka a deti, takže námietka žalobcu ohľadom nerešpektovania jeho práva na súkromný a rodinný život v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru považoval za irelevantnú, pretože v tej dobe spolu žili v spoločnej domácnosti na území SR. Aj v súčasnej dobe je ich súkromný a rodinný život zachovaný, pretože spolu žijú a vedú spoločný rodinný život v domovskej krajine. K poukazu žalobcu na Stanovisko zastupiteľského úradu SR v Teheráne a na skutočnosť, že už v minulosti mal udelený pobyt na území SR na účel podnikania a v tejto podnikateľskej činnosti na území SR pokračuje naďalej, pričom jeho podnikateľské aktivity majú závisieť aj od jeho osobnej prítomnosti, žalovaný uviedol, že toto tvrdenie je nepravdivé, nakoľko sa do súčasnej doby zdržiaval výlučne v domovskej krajine, kde sa podieľa na svojich podnikateľských aktivitách a kde žije v spoločnej domácnosti so svojou rodinou. Žalovaný sa stotožnil aj s postupom prvostupňového orgánu verejnej správy, ktorý dospel k záveru, že tvrdenia žalobcu o rozvíjaní jeho podnikateľského a súkromného života sú rozporuplné ohľadom jeho života na území SR, pretože bolo preukázané, že žalobca sa počas udeleného pobytu na účel podnikania v období od 13.11.2017 do 13.11.2018 na území SR skoro vôbec nezdržiaval, zdržiaval sa tu iba 36 dní, čím

nemohol reálne plniť nielen účel pobytu, ale nemohol byť ani prínosom pre hospodárstvo SR, čo uviedlo aj Ministerstvo hospodárstva vo svojom vyjadrení. Žalovaný poukázal aj na skutočnosť, že žalobcova hlavná podnikateľská činnosť je v domovskej krajine, na území SR podnikateľskú činnosť on sám aktívne nevyvíja, vykonáva ju už dlhodobo z domovskej krajiny. K námietke žalobcu o dôsledkoch zamietnutia prechodného pobytu s ohľadom na súkromný a rodinný život žalobcu žalovaný uviedol, že prihladol na informácie poskytnuté zo strany SIS, skúmaním súkromného rodinného života sa zaoberal, poukázal na výsledky svojich zistení a na to, že žalobca má rodinu, manželku a deti, ktorí nemajú na území SR udelený žiadny platný pobyt, nežijú spolu so žalobcom v spoločnej domácnosti na území SR, všetci žijú spolu v Iráne a v prípade zamietnutiu jeho žiadosti teda nedôjde ku prerhnutiu rodinných väzieb, ani k porušeniu čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru. Žalovaný poukázal tiež na skutočnosť, že cudzinec nemá na udelenie pobytu právny nárok s aj keď by splnil zákonné podmienky na podanie žiadosti o udelenie prechodného pobytu, nemusí mu byť automaticky udelený, pretože aj v samotnom konaní o udelenie pobytu môžu vyvstať také okolnosti, ktoré udeleniu pobytu bránia, dokonca vedú k zamietnutiu žiadosti o pobyt, čo je aj prípad žalobcu a to vzhľadom na zistené dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov. Žalovaný zotrval na svojom názore, že prvostupňový orgán verejnej správy bol povinný postupovať striktnie v súlade so Zákonom o pobyte cudzincov a v rozhodnutí správne aplikoval ustanovenia zákona v súvislosti so SIS, pričom zákonodarca v § 33 ods. 6 písm. b) citovaného zákona uprednostnil názor SIS premietnutý do nesúhlasného stanoviska k udeleniu prechodného pobytu pred súkromným záujmom štátneho príslušníka tretej krajiny získať povolenie na pobyt, takže nesúhlasné stanovisko SIS, ktoré je ustanovené ako jeden z dôvodov na zamietnutie žiadosti, bolo dostatočne relevantné. K odporúčajúcemu stanovisku vydanému zastupiteľským úradom v Teheráne žalovaný uviedol, že v zmysle § 33 ods. 1 písm. c) Zákona o pobyte cudzincov policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti na udelenie prechodného pobytu na toto stanovisko iba prihliada, avšak nie je ním viazaný. Rozhodnúť o podanej žiadosti bolo výlučne v kompetencii prvostupňového orgánu verejnej správy. K námietke žalobcu týkajúcej sa nedodržania zákonnej lehoty na rozhodnutie o jeho žiadosti i k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd žalovaný poukázal na časové a skutkové okolnosti uvedené zhodne ako v rozhodnutí žalovaného, na predĺženie lehoty na vydanie rozhodnutia i na ust. § 131k ods. 4 Zákona o pobyte cudzincov v znení účinnom od 30.03.2022 so záverom, že rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy vydané dňa 14.06.2022 bolo vydané v zákonnej lehote. Pokiaľ žalobca v správnej žalobe časť III. citoval ustanovenia Zákona o pobyte cudzincov, Správneho poriadku, zákona č. 215/2004 Z. z., články Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku Ústavy SR, pričom zároveň poukázal aj na zásady správneho konania a judikatúru súdov Slovenskej republiky i ESLP žalovaný uviedol, že postup prvostupňového orgánu verejnej správy nemohol byť iný, než ten, ktorý zákonne aj správne zvolil a ktorý bol v súlade s citovaným Zákonom o pobyte cudzincov, so Správnym poriadkom i jeho zásadami a tieto neumožňovali orgánu verejnej správy postupovať inak, než zvoleným postupom, kedy nesúhlasné Stanovisko SIS ukladalo striktnie policajnému útvaru zamietnuť žiadosť o udelenie prechodného pobytu žalobcovi bez akejkoľvek inej možnosti a to vzhľadom na kogentné ustanovenie § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov. Rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy i žalovaného sú podľa názoru žalovaného zákonné a vychádzajú zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. K poukazu žalobcu na judikatúru ESLP a rozsudky slovenských súdov žalovaný uviedol, že každý z uvedených prípadov je špecifický, bol vydaný v odlišných krajinách a podľa žalovaného sa nejedná o podobné prípady. Pokiaľ žalobca namietal, že rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy i žalovaného je nepreskúmateľné, nezákonné a nepostačuje konkretizácia hrozby pre bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie, tak ako sú uvedené v preskúmaných rozhodnutiach, pretože žalobca nepozná dôvody pre ktoré došlo k zamietnutiu jeho žiadosti, žalovaný zdôraznil, že postup žalovaného je upravený Správnym poriadkom a žalovaný i prvostupňový orgán verejnej správy postupovali v súlade s týmto zákonom. Opakovane zdôraznil, že § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov je ustanovením kogentným, nepripúšťa odchýlenie, striktnie prikazuje zamietnuť žiadosť o udelenie prechodného pobytu na území SR, ak nastanú zákonné dôvody, v ktorých postačuje existencia dôvodného podozrenia s ohrozenia bezpečnosti štátu, tak ako to vyplýva z podkladov utajovanej písomnosti v prípade žalobcu. Zákonodarca v tomto prípade striktnie ukladá zamietnuť žiadosť bez možnosti iného riešenia s použitím správnej úvahy. Žalovaný konštatoval, že dostatočne posúdil aj žalovaný aj prvostupňový orgán verejnej správy mieru ohrozenia bezpečnosti štátu zo strany žalobcu a skonštatoval, že z hľadiska bezpečnostného záujmu Slovenskej republiky je tento záujem nad záujmom práv a slobôd žalobcu na území SR, pričom miera ohrozenia bezpečnosti štátu zistená z utajovanej skutočnosti je takého charakteru, že je jednoznačne povýšená nad záujmom práv a slobôd žalobcu. Dôvodom zamietnutia žiadosti o udelenie prechodného pobytu žalobcu je teda jeho konanie, ktoré vzbudzuje podozrenie, že

ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie. Pokiaľ žalobca upriamil pozornosť na nespreskúmateľnosť, nezákonnosť a nejednoznačnosť rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy i žalovaného, s odôvodnením, že neuviedli jednoznačný záver, prečo považujú žalobcu za možné riziko pre bezpečnosť štátu verejný poriadok alebo verejné zdravie, k čomu sa teda žalobca nemohol objektívne vyjadriť, žalovaný uviedol, že nespochybnuje, že žalobca sa počas svojho pobytu na území SR preukázateľne nedopustil žiadneho protiprávneho konania a nekonal v rozpore s verejným poriadkom, avšak z písomnosti poskytnutej Slovenskou informačnou službou, s ktorou sa oboznámila oprávnená osoba, vyplýva dôvodné podozrenie, že žalovaný pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Prvostupňový orgán verejnej správy ani žalovaný nedisponujú oprávnením, ktoré by im umožnilo v rozhodnutí rozpísať akého konkrétneho konania sa žalobca dopustil, pretože sa jedná o informácie podliehajúce režimu utajovaných skutočností upravených Zákom o ochrane utajovaných skutočností a zároveň podliehajúce tiež špeciálnemu režimu ustanovenému v Zákone o SIS. Žalovaný vyslovil názor, že prvostupňový orgán verejnej správy žalobcovi neodňal možnosť vyjadriť sa k veci aj napriek tomu, že neuviedol detailný podobnejší obsah utajovanej písomnosti a pokiaľ mal žalobca záujem zistiť, čo presne bolo obsahom utajovanej písomnosti, mohol o sprístupnenie informácie požiadať prostredníctvom svojho právneho zástupcu oprávnený orgán – SIS, teda spracovateľa utajovanej písomnosti. Žalovaný uviedol, že správny súd môže pre potreby riadneho prieskumu podanej správnej žaloby požiadať o poskytnutie informácie zo strany SIS a k veci zaujať svoje vlastné závery. Žalovaný zotrval na zákonnosti preskúmaného rozhodnutia i rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy a navrhol, aby správny súd žalobu zamietol.

Replika žalobcu

13. Žalobca v replike zo dňa 24.02.2023 uviedol, že rozporuje a nesúhlasí so skutkovými tvrdeniami uvedenými vo vyjadrení žalovaného k žalobe a pridržiaval sa svojich doterajších tvrdení, vyjadrení a skutočností uvedených v správnej žalobe, pričom stručne zopakoval dôvody tvrdenej nezákonnosti preskúmaného rozhodnutia žalovaného i rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy tak, ako sú uvedené v správnej žalobe. Zotrval najmä na tvrdení, že rozhodnutia nespĺnili požiadavku dostatočného odôvodnenia, pretože žalobcovi neboli sprístupnené akékoľvek dôvody, ktoré by aspoň čiastočne ozrejmovali prečo je považovaný za bezpečnostné riziko pre štát.

Duplika žalovaného

14. Žalovaný vo svojej duplike k vyjadreniu žalobcu (replike) uviedol, že sa v plnom rozsahu pridriava svojich doterajších tvrdení a vo všetkých bodoch trvá na rozhodnutí žalovaného i na vyjadrení k správnej žalobe. Zopakoval svoju argumentáciu k jednotlivým námietkam žalobcu a zdôraznil, že k predmetnej veci samotný zákon vylučuje vykonávanie dôkazov pochádzajúcich od SIS, poukázal na § 23 ods. 3 Správneho poriadku, v zmysle ktorého musí orgán verejnej správy urobiť opatrenia, aby sa postupom podľa § 23 ods. 1 a 2 nespístupnila utajovaná skutočnosť. Žalovaný poukázal na Zákon o utajovaných skutočnostiach a na to, že oprávnenou osobou pre oboznámenie sa s utajovanými skutočnosťami v rozsahu potrebnom na konanie je aj advokát po podpísaní vyhlásenia o mlčanlivosti a po poučení o povinnostiach pri ochrane utajovaných skutočností a možných dôsledkoch ich porušenia. Žalovaný poukázal na to, že právny zástupcu žalobcu nepožiadaval o jednorazové sprístupnenie utajovanej skutočnosti, z čoho podľa žalovaného vyplýva, že práva žalobcovi neboli upreté, nebolo mu odňaté jeho právo na účinný prostriedok nápravy. Žalovaný opakovane uzavrel, že vzhľadom na písomnosť poskytnutú SIS, s ktorou sa oboznámila oprávnená osoba, vyplývalo dôvodné podozrenie, že žalobca pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok a v zmysle platného strategického zamerania sa SIS zameriava na hodnotenie bezpečnostných rizík v oblasti trestnej činnosti ohrozujúcej základy Slovenskej republiky a jej bezpečnosť. Nie je možné, aby obsah uvedenej písomnosti vzhľadom na charakter utajenia predmetnej informácie bol v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu bližšie špecifikovaný. Žalovaný zotrval na názore, že správna žaloba nie je dôvodná a žiadal ju zamietnuť a žalobcovi nepriznať právo na náhradu trov konania.

Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov

15. Zákom č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov bol zriadený Správny súd v Banskej Bystrici. Podľa § 3 ods. 3 písm. a) cit. zákona výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne súdy vo

všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Trenčíne a Krajského súdu v Žilne na Správny súd v Banskej Bystrici. Vzhľadom na uvedené sa toto konanie pôvodne vedené na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 75S/75/2022 vedie na Správnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. BB-75S/75/2022.

16. Správny súd v Banskej Bystrici preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy, vrátane konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo a po preskúmaní veci dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Správny súd vec prejednal v súlade s § 107 ods. 2 SSP bez nariadenia pojednávania, pretože ústne pojednávanie žiaden z účastníkov konania nenavrhol a jeho nariadenie si nevyžiadal ani iný dôvod podľa § 107 ods. 1 SSP. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo zverejnené na úradnej tabuli tunajšieho súdu dňa 21.07.2023. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27.07.2023 (§ 137 ods. 3 SSP).

17. Podľa § 2 ods. 1, 2 SSP (1) V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

(2) Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

18. Podľa § 6 ods. 1 SSP Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

19. Podľa § 134 ods. 1 SSP Správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ďalej nie je ustanovené inak..

20. Podľa § 2 ods. 1 písm. l/, m/ zák. č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení účinnom do 31.12.2021 (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z. z.“) na účely tohto zákona sa rozumie

l) ohrozením bezpečnosti štátu konanie osoby, ktorým ohrozuje demokratický poriadok, zvrchovanosť, územnú celistvosť alebo nedotknuteľnosť hraníc štátu, alebo konanie osoby, ktorým porušuje základné práva a slobody, ktorými sú chránené životy a zdravie osôb, majetok a životné prostredie,

m) ohrozením verejného poriadku porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa základných ľudských práv a slobôd, ochrany maloletých a iných zraniteľných osôb alebo opakované porušovanie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa riadneho výkonu verejnej správy, životného prostredia, verejného poriadku alebo občianskeho spolunažívania,

21. Podľa § 2 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z. z. cudzincom je každý, kto nie je štátnym občanom Slovenskej republiky. 7)

22. Podľa § 20 ods. 1,2 zák. č. 404/2011 Z. z. (1) Prechodný pobyt oprávňuje štátneho príslušníka tretej krajiny zdržiavať sa, vycestovať a opätovne vstupovať na územie Slovenskej republiky v čase, na aký mu bol policajným útvarom udelený.

(2) Prechodný pobyt je viazaný na jeden účel. Ak štátny príslušník tretej krajiny chce vykonávať inú činnosť, než na akú mu bol udelený prechodný pobyt, musí podať novú žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak tento zákon neustanovuje inak.

23. Podľa § 21 ods. 1,2,3 zák. č. 404/2011 Z. z. (1) Prechodný pobyt môže policajný útvar udeliť štátnemu príslušníkovi tretej krajiny

a) na účel podnikania,

b) na účel zamestnania,

c) na účel štúdia,

d) na účel osobitnej činnosti,

e) na účel výskumu a vývoja,

f) na účel zlúčenia rodiny,

g) na účel plnenia služobných povinností civilnými zložkami ozbrojených síl,42)

h) ktorý má priznané postavenie Slováka žijúceho v zahraničí,43)

i) ktorý má priznané postavenie osoby s dlhodobým pobytom v inom členskom štáte.

(2) Prechodným pobytom je aj pobyt na základe modrej karty Európskej únie (ďalej len „modrá karta“) vydanéj podľa tohto zákona.

(3) Účel prechodného pobytu vykonáva štátny príslušník tretej krajiny na území Slovenskej republiky.

24. Podľa § 22 ods.1,2 zák. č. 404/2011 Z. z. (1) Prechodný pobyt na účel podnikania udelí policajný útvar, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý

a) podniká alebo bude podnikáť na území Slovenskej republiky ako fyzická osoba, alebo

b) koná alebo bude konať v mene obchodnej spoločnosti alebo družstva a nie je v pracovnoprávnom vzťahu.

(2) Policajný útvar udelí prechodný pobyt na účel podnikania na predpokladaný čas podnikania, najviac však na tri roky.

25. Podľa § 31 ods.1,2 zák.č.404 /2011 Z. z. (1) Žiadosť o udelenie prechodného pobytu podáva štátny príslušník tretej krajiny osobne v zahraničí na zastupiteľskom úrade akreditovanom pre štát, ktorý mu vydal cestovný doklad, alebo na zastupiteľskom úrade akreditovanom pre štát, v ktorom má bydlisko, ak tento zákon neustanovuje inak; ak nie je takýto zastupiteľský úrad alebo v prípadoch hodných osobitného zreteľa určí ministerstvo zahraničných vecí po dohode s ministerstvom vnútra iný zastupiteľský úrad, na ktorom štátny príslušník tretej krajiny podá žiadosť o udelenie prechodného pobytu. Zastupiteľský úrad, ktorý žiadosť prijal, vydá žiadateľovi v deň podania žiadosti potvrdenie o jej prijatí.

(2) Zastupiteľský úrad, ktorý žiadosť prijal, vykoná so žiadateľom o udelenie prechodného pobytu osobný pohovor na účel predbežného posúdenia žiadosti. Pohovor sa vedie v štátnom jazyku alebo inom, obom stranám zrozumiteľnom jazyku. O pohovore vyhotoví zastupiteľský úrad písomný záznam, ktorý priloží k žiadosti o udelenie prechodného pobytu. Záznam sa vyhotoví v jazyku, v ktorom sa viedol pohovor, a musí byť podpísaný žiadateľom; ak pohovor nebol vykonaný v štátnom jazyku, zastupiteľský úrad vyhotoví preklad záznamu do štátneho jazyka a opatrí ho osvedčovacou doložkou zastupiteľského úradu. Ak žiadateľ neovláda štátny jazyk, môže si na vlastné náklady zabezpečiť tlmočníka, ktorý je povinný podpísať záznam. Zastupiteľský úrad zašle policajnému útvaru spolu so záznamom a jeho prekladom aj svoje stanovisko k udeleniu prechodného pobytu, v ktorom uvedie, či udelenie prechodného pobytu odporúča alebo neodporúča s uvedením konkrétnych dôvodov.

26. Podľa § 32 ods.1,2,3,4,5,6,7,8,9,14,18 (1) Žiadosť o udelenie prechodného pobytu podáva štátny príslušník tretej krajiny na úradnom tlačive. Pri podaní žiadosti o udelenie prechodného pobytu je štátny príslušník tretej krajiny povinný predložiť platný cestovný doklad a všetky náležitosti k žiadosti o udelenie prechodného pobytu ustanovené týmto zákonom, inak zastupiteľský úrad alebo policajný útvar žiadosť o udelenie prechodného pobytu neprijme. Ak zastupiteľský úrad alebo policajný útvar žiadosť o udelenie prechodného pobytu neprijme, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny poskytne písomnú informáciu o tom, ktoré doklady musí k žiadosti o udelenie prechodného pobytu doložiť, aby sa jeho žiadosť prijala. Žiadosť o udelenie prechodného pobytu podľa § 23 ods. 1 však zastupiteľský úrad alebo policajný útvar neprijme len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny nepredloží platný cestovný doklad. Zastupiteľský úrad neprijme žiadosť o udelenie prechodného pobytu podľa § 23 ods. 5, ak pri podaní tejto žiadosti zistí, že sa štátny príslušník tretej krajiny bude počas vnútro podnikového presunu zdržiavať dlhšie obdobie na území členského štátu ako na území Slovenskej republiky.

27. Podľa § 33 ods. 1,2, 6 písm. b),8 zák. č. 404/2011 Z. z. (1) Policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu prihliada na

a) verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia,

b) záujmy maloletého dieťaťa štátneho príslušníka tretej krajiny, osobné a rodinné pomery štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu a predpokladaného pobytu,

c) stanovisko zastupiteľského úradu k udeleniu prechodného pobytu.

(2) Policajný útvar pri posudzovaní podnikateľského zámeru, ktorý štátny príslušník tretej krajiny predložil podľa § 32 ods. 5 písm. a), si vyžiada stanovisko od Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, či podnikateľská činnosť štátneho príslušníka tretej krajiny je

a) prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky alebo

b) prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky a predložený podnikateľský zámer bude slúžiť na realizáciu inovatívneho projektu.

(6) Policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak

b) je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie,

(8) Policajný útvar rozhodne o žiadosti o udelenie prechodného pobytu do 90 dní. Policajný útvar rozhodne o žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 23 ods. 1 do 30 dní od doručenia potvrdenia o možnosti obsadenia voľného pracovného miesta, ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý bude vykonávať zamestnanie s nedostatkom pracovnej sily v okrese podľa osobitného predpisu,^{63a}) a ak zamestnávateľ alebo užívateľský zamestnávateľ, ak ide o dočasne pridelovaného štátneho príslušníka tretej krajiny, spĺňa podmienku podľa osobitného predpisu.^{63b}) Policajný útvar rozhodne o žiadosti o udelenie prechodného pobytu do 30 dní od doručenia žiadosti spolu so všetkými náležitosťami podľa § 32, ak ide o

a) štátneho príslušníka tretej krajiny podľa § 23 ods. 4, ak v predchádzajúcich piatich rokoch vykonával sezónne zamestnanie podľa § 23 ods. 6 písm. g) alebo mal udelený prechodný pobyt podľa § 23 ods. 4,

b) štátneho príslušníka tretej krajiny podľa § 24 až 26 a § 29,

c) štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý zastupuje alebo pracuje pre zahraničného investora v Slovenskej republike a zároveň je občanom členského štátu Organizácie pre hospodársku spoluprácu a rozvoj,

d) štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý zastupuje alebo pracuje pre významného zahraničného investora⁴⁷) v Slovenskej republike,

e) štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý zastupuje alebo pracuje pre centrum podnikových služieb alebo technologické centrum,^{50c})

f) manžela štátneho príslušníka tretej krajiny uvedeného v písmenách c), d) alebo písmene e) alebo dieťa mladšie ako 18 rokov štátneho príslušníka tretej krajiny uvedeného v písmenách c), d) alebo písmene e) alebo

g) štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý žiada o prechodný pobyt podľa § 22 ods. 1 písm. b) na základe podnikateľského zámeru na realizáciu inovatívneho projektu a ktorý podal žiadosť o udelenie tohto prechodného pobytu na zastupiteľskom úrade alebo policajnom útvare na základe udeleného národného víza podľa § 15 ods. 1.

28. Podľa § 125 ods. 4 zák. 404/2011 Z. z. policajný útvar, ktorý posudzuje ohrozenie verejného poriadku pri postupe podľa § 15 ods. 2, § 16 ods. 8 písm. b), § 16 ods. 9 druhej vety, § 33 ods. 6 písm. b), ods. 5, § 34 ods. 12, § 36 ods. 1 písm. b), § 39 ods. 1 písm. c), § 41 ods. 1 písm. d), § 48 ods. 2 písm. b), § 50 ods. 1 písm. a), § 58 ods. 1 písm. b), § 59 ods. 12 písm. b), § 61 ods. 1 písm. b), § 81 ods. 3, § 82 ods. 2 písm. a) a b), § 83 ods. 2 písm. c), ods. 5, 6 alebo § 104 ods. 4 písm. e), posúdi mieru ohrozenia verejného poriadku vyplývajúcu z konania štátneho príslušníka tretej krajiny a z jeho závažnosti alebo vyplývajúcu z nebezpečenstva hroziaceho od štátneho príslušníka tretej krajiny a ak by dôsledky postupu podľa týchto ustanovení boli zjavne neprimerané dôvodom ohrozenia verejného poriadku, tieto ustanovenia policajný útvar nepoužije.

29. Podľa § 125 ods. 6 zák. č. 404/2011 Z. z. policajný útvar si na posúdenie žiadosti o udelenie prechodného pobytu a žiadosti o udelenie trvalého pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny staršieho ako 14 rokov vyžiada stanovisko Slovenskej informačnej služby a Vojenského spravodajstva, ktorí pri nesúhlase s udelením pobytu zašlú nesúhlasné stanovisko policajnému útvaru do pätnástich dní od doručenia žiadosti o stanovisko. Slovenská informačná služba a Vojenské spravodajstvo v stanovisku podľa predchádzajúcej vety prihládajú na záujmy štátu v rozsahu svojej pôsobnosti.

30. Podľa § 125 ods. 12 zák. č. 404/2011 Z. z. lehoty podľa § 33 ods. 8, § 34 ods. 16, § 38 ods. 11, § 40 ods. 7, § 45 ods. 9, § 47 ods. 6, § 53 ods. 6 a § 59 ods. 7 môže vo zvlášť zložitých prípadoch predĺžiť odvolací orgán najviac o 30 dní. Lehota podľa § 33 ods. 8 neplynie počas posudzovania predloženého podnikateľského zámeru podľa § 33 ods. 2. Lehota podľa § 34 ods. 16 neplynie počas posudzovania, či podnikateľská činnosť obchodnej spoločnosti alebo družstva je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky podľa § 34 ods. 10.

31. Podľa § 120 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z. z. ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise 13) ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní. 37) Právne úkony vykonávané orgánom verejnej moci, fyzickou osobou a právnickou osobou v konaní

podľa tohto zákona sa vykonávajú výlučne v listinnej podobe, 91a) ak v § 33 ods. 9, § 48 ods. 3, § 113 písm. c), § 115 ods. 1 a 10 a § 125 ods. 10 nie je ustanovené inak.

32. Podľa § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení účinnom do 06.03.2019 policajný útvar uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ak ide o rozhodnutie

- a) o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 6 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu,
- b) o zrušení prechodného pobytu podľa § 36 ods. 1 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu,
- c) o zamietnutí žiadosti o vydanie modrej karty podľa § 39 ods. 1 písm. c), ak je štátny príslušník tretej krajiny hrozbou pre bezpečnosť štátu,
- d) o zamietnutí žiadosti o obnovenie modrej karty alebo o odňatí modrej karty podľa § 41 ods. 1 písm. d), ak je držiteľ modrej karty hrozbou pre bezpečnosť štátu,
- e) o zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu podľa § 48 ods. 2 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu,
- f) o zrušení trvalého pobytu podľa § 50 ods. 1 písm. a), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu,
- g) o zamietnutí žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu podľa § 54 ods. 2 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny ohrozí bezpečnosť štátu,
- h) o zrušení tolerovaného pobytu podľa § 61 ods. 1 písm. b), ak štátny príslušník tretej krajiny ohrozuje bezpečnosť štátu,
- i) o administratívnom vyhostení podľa § 82 ods. 2 písm. a), ak štátny príslušník tretej krajiny predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu, alebo podľa § 82 ods. 2 písm. b), ak štátny príslušník tretej krajiny ohrozuje bezpečnosť štátu.

33. Podľa § 131k ods. 4 zák. č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení účinnom od 30.3.2022 počas mimoriadnej situácie sa na rozhodovanie nevzťahujú lehoty podľa § 33 ods. 8, § 34 ods. 16, § 38 ods. 11, § 40 ods. 7, § 45 ods. 9, § 47 ods. 6, § 53 ods. 6, § 59 ods. 7 a § 62 ods. 4 ani lehoty podľa osobitného predpisu. 105/ § 49 zákona č. 71/1967 Zb.

34. Podľa § 3 ods. 2, 4, 5 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len "Správny poriadok") (2) Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

(4) Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správnenému vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

(5) Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

35. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

36. Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

37. Podľa § 34 ods. 1 až 6 Správneho poriadku (1) Na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

(2) Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

- (3) Účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.
- (4) Vykonávanie dôkazov patrí správne mu orgánu.
- (5) Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.
- (6) Skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne mu orgánu z úradnej činnosti netreba dokazovať.

38. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

39. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

40. Podľa § 60a Správneho poriadku ustanovenia prvej až tretej časti sa primerane vzťahujú aj na konanie o odvolaní.

41. Podľa § 1 ods. 1, 2 zák. č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe (1) Zriaďuje sa Slovenská informačná služba (ďalej len "informačná služba"). Informačná služba je všeobecnou bezpečnostnou a spravodajskou službou Slovenskej republiky.

(2) Informačná služba je štátnym orgánom Slovenskej republiky, ktorý plní úlohy vo veciach ochrany ústavného zriadenia, vnútorného poriadku, bezpečnosti štátu a ochrany zahraničnopolitických a hospodárskych záujmov štátu v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Vo svojej činnosti sa spravuje ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi.

42. Podľa § 2 písm. a), b) zák. č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností („ďalej len zák. č. 215/2004 Z.z.“) na účely tohto zákona je

a) utajovanou skutočnosťou informácia alebo vec určená pôvodcom utajovanej skutočnosti, ktorú vzhľadom na záujem Slovenskej republiky treba chrániť pred vyzradením, zneužitím, poškodením, neoprávneným rozmnožením, zničením, stratou alebo odcudzením (ďalej len "neoprávnená manipulácia") a ktorá môže vzniknúť len v oblastiach, ktoré ustanoví vláda Slovenskej republiky svojím nariadením,

b) informáciou

1. obsah písomnosti, nákresu, výkresu, mapy, fotografie, grafu alebo iného záznamu,

2. obsah ústneho vyjadrenia,

3. obsah elektrického, elektromagnetického, elektronického alebo iného fyzikálneho transportného média.

43. Podľa § 3 ods. 1, 6 zák. č. 215/2004 Z. z. (1) Utajované skutočnosti sa podľa stupňa utajenia členia na

a) prísne tajné,

b) tajné,

c) dôverné,

d) vyhradené.

(6) Stupňom utajenia Vyhradené sa označuje utajovaná skutočnosť vtedy, ak by neoprávnená manipulácia s ňou mohla zapríčiniť poškodenie právom chránených záujmov právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktoré by mohlo byť nevýhodné pre záujmy Slovenskej republiky.

44. Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 215/2004 Z. z. utajovaná skutočnosť musí byť chránená pred nepovolanou osobou a cudzou mocou spôsobom ustanoveným v tomto zákone, v predpisoch vydaných na jeho vykonanie a v ďalších osobitných predpisoch. 4)

45. Podľa § 35 ods. 2, 3, 4 zák. č. 215/2004 Z. z. (2) S utajovanými skutočnosťami sa môže v rozsahu nevyhnutne potrebnom na jej využitie, bez splnenia podmienok podľa § 10, oboznámiť aj obvinený, jeho obhajca a ďalšie osoby podľa osobitného zákona, 16) ohrozený svedok a chránený svedok, 17) osoba konajúca v prospech orgánov podľa osobitných predpisov, 18) osoba na základe dohody podľa osobitného predpisu 18a) a agent 19) po podpísaní vyhlásenia o mlčanlivosti a poučení o povinnostiach

pri ochrane utajovaných skutočností a možných dôsledkoch ich porušenia. Poučenie tejto osoby vykoná ten, kto ju bude oboznamovať s utajovanými skutočnosťami, o čom vyhotoví písomný záznam.

(3) Za oprávnenú osobu sa považuje aj osoba, ktorá sa v konaní pred štátnym orgánom, na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, jednorazovo oboznámi s utajovanými skutočnosťami v rozsahu potrebnom na konanie, a to advokát, notár, znalec, tlmočník, súdny exekútor alebo starosta obce po podpísaní vyhlásenia o mlčanlivosti a poučení o povinnostiach pri ochrane utajovaných skutočností a možných dôsledkoch ich porušenia. Poučenie vykoná ten, kto bude oprávnený rozhodnúť o prizvaní takejto osoby na konanie, o čom vyhotoví písomný záznam.

(4) Štátny orgán, ktorý vo veci koná, je povinný neodkladne písomne informovať úrad a pôvodcu utajovanej skutočnosti o osobe uvedenej v odseku 3 a o rozsahu jej oboznámenia s utajovanými skutočnosťami stupňa utajenia Prísne tajné, Tajné alebo Dôverné.

46. Podľa článku 46 ods. 2 Ústavy SR kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takejto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

47. Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

48. Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

49. Podľa článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

1. Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.
2. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

50. Predmetom preskúmacieho konania je rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy, ktorým bola v zmysle § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania s odôvodnením, že je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejnú zdravie.

51. Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy a postup, ktorý ich vydaniu predchádzal, pričom rozsah prieskumu bol stanovený dôvodmi nezákonnosti uplatnenými v žalobe. Ten, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím, opatrením, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok stanovených Správnym súdnym poriadkom domáhať ochrany na správnom súde. V rámci správneho súdnictva poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom osôb v oblasti verejnej správy pred nezákonnosťou rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy. Správne súdnictvo je ovládané dispozičnou zásadou, čo znamená, že určenie rozsahu a obsahu prieskumu správneho súdu patrí žalobcovi (§ 134 ods. 1 SSP). Správny súd je viazaný jednak rozsahom a jednak dôvodmi nezákonnosti, ktoré boli v žalobe uplatnené, pričom žalobca môže rozšíriť správnu žalobu alebo doplniť správnu žalobu o ďalší žalobný návrh alebo o ďalšie žalobné body len v lehote ustanovenej na podanie žaloby (t. j. v lehote dvoch mesiacov od oznámenia rozhodnutia orgánu verejnej správy, proti ktorému žaloba smeruje). Žalobca musí v zákonom stanovenej lehote uviesť dôvody, z ktorých musí byť zrejmé, z akých

konkrétnych skutkových a právnych dôvodov považuje napadnuté výroky rozhodnutia za nezákonné (žalobné body), a to v zmysle § 182 ods. 1, písm. e) SSP. Pre správny súd je rozhodujúci stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 135 ods. 1 SSP). Úlohou správneho súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda v tom, či príslušné orgány verejnej správy pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy. Úlohou správneho súdu je teda posudzovať, či si orgán verejnej správy zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania a či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti. Zákonnosť rozhodnutia je podmienená zákonnosťou postupu orgánu verejnej správy, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/32/2014).

52. Žalobca sa podanou správnou žalobou domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného i prvostupňového orgánu verejnej správy, pričom v zákonom stanovenej lehote (§ 182 ods. 1 SSP) uplatnil žalobnú námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, námietku nedostatočne zisteného skutkového stavu, námietku nesprávneho právneho posúdenia vecí, námietku, že orgány verejnej správy nepostupovali v súlade s judikatúrou v rovnakých a obdobných veciach a namietal existenciu väd konania pred orgánmi verejnej správy. Správny súd predovšetkým vyhodnotil ako dôvodnú námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného i rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy. V rámci tejto námietky žalobca namietal, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože žalovaný (a ani prvostupňový orgán verejnej správy) bližšie nešpecifikovali a nekonkretizovali hrozbu pre bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie zo strany žalobcu. Žalobca poukázal na rozhodnutia NS SR, podľa ktorých rozhodnutie orgánu verejnej správy musí byť dostatočne odôvodnené a musí z neho jasne vyplývať, na základe akých konkrétnych skutočností predstavuje účastník konania hrozbu pre štát. V rozhodnutí žalovaného (ani v rozhodnutí prvostupňového orgánu verejnej správy) nie sú podľa žalobcu uvedené bližšie skutočnosti, ktoré zakladajú toto bezpečnostné riziko (hrozba pre bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie) a bez poznania týchto dôvodov žalobca nemôže účinne obhajovať svoje práva a záujmy, ani sa nemôže vyjadriť k podkladom rozhodnutia. Z rozhodnutí nie je zrejmé aspoň podstata obsahu vyjadrenia SIS, na základe ktorého bola žiadosť žalobcu zamietnutá, čím podľa žalobcu dochádza k porušeniu princípu rovnosti zbraní. Z rozhodnutí tiež nie je zrejmé, čo by malo byť jeho pobytom ohrozené, či bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie, ani to, ako prihladli orgány verejnej správy ku konkrétnym žalobcom tvrdeným skutočnostiam, ktoré podľa neho odôvodňujú udelenie prechodného pobytu žalobcovi. Tieto námietky správny súd považoval za opodstatnené.

53. Správny súd poukazuje na to, že v zmysle § 120 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov sa na konanie podľa tohto zákona vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, t. j. Správny poriadok. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Náležitosti rozhodnutia sú upravené v § 47 Správneho poriadku. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

54. Z administratívneho spisu vyplýva, že rozhodnutím žalovaného (v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy) bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie prechodného pobytu s poukazom na § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov s odôvodnením, že je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie. Orgány verejnej správy pri rozhodovaní vychádzali zo Stanoviska Slovenskej informačnej služby (ďalej aj „Stanovisko“), ktorá vydala negatívne vyjadrenie – stanovisko s udelením prechodného pobytu žalobcovi, toto Stanovisko tvorilo podklad rozhodnutia orgánov verejnej správy a s jeho obsahom sa oboznámila oprávnená osoba (pracovník prvostupňového orgánu verejnej správy), o čom bol vyhotovený úradný záznam nachádzajúci sa v administratívnom spise. Z predmetného úradného záznamu vyplýva, že dňa 11.05.2022 bolo prvostupňovému orgánu verejnej správy pod č. NBAC-V-9-3/2022-S zo dňa 28.04.2022 doručené vyjadrenie SIS v rámci utajovaného režimu vo veci žiadateľa (žalobcu) o udelenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania a vzhľadom na zistené informácie oprávnená osoba (riaditeľ prvostupňového orgánu verejnej správy)

uložil postupovať podľa § 33 ods. 6 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. Z listiny označenej ako „Vyhodnotenie žiadosti o udelenie prechodného pobytu cudzinca na účel podnikania – žalobcu “ č. PPZ-HCP-BB6-110-018/2022-PC z 15.05. 2022 vypracovanej prvostupňovým orgánom verejnej správy, založenej v administratívnom spise vyplýva, že Stanovisko SIS k žiadosti o pobyt bolo v prípade žiadateľa – žalobcu negatívne a ako dôvod na vydanie rozhodnutia o neudelení pobytu – zamietnutie žiadosti bol uvedený § 33 ods. 6 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. Z administratívneho spisu vyplýva, že prvostupňový orgán verejnej správy s poukazom na § 33 ods. 1, 2 Správneho poriadku umožnil žalobcovi, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadril k podkladom rozhodnutia a žalobcovi bolo umožnené nahliadnúť do administratívneho spisu (prostredníctvom ním splnomocnenej osoby). Predmetné Stanovisko SIS však netvorí súčasť administratívneho spisu. Orgány verejnej správy uviedli, že Stanovisko obsahuje informácie podliehajúce režimu utajovaných skutočností (upravenému v zák. č. 215/2004 Z. z.), a preto nie je možné, aby bol jeho obsah žalobcovi sprístupnený, resp. uvedený v odôvodnení rozhodnutí orgánov verejnej správy. Prvostupňový orgán verejnej správy v odôvodnení rozhodnutia neuviedol žiadne skutočnosti osvedčujúce splnenie podmienok stanovených v § 33 ods. 6 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. Poukázal len na skutočnosť, že dňa 13.05.2022 riaditeľ prvostupňového orgánu verejnej správy spracoval úradný záznam k oboznámeniu sa so Stanoviskom SIS k osobe účastníka konania a na základe zistených informácií uložil postupovať podľa § 33 ods. 6 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. V odôvodnení prvostupňového rozhodnutia ďalej uviedol, že tvrdenia účastníka konania o rozvíjaní svojho podnikateľského života sú nepravdivé, nakoľko v Rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania č. PPZ-HCP-BB8-2989-023/2019-2 zo dňa 10.09.2019 je uvedené, že počas udeleného pobytu na účel podnikania v období od 13.11.2017 do 13.11.2018 sa účastník konania preukázateľne zdržiaval na území SR iba 36 dní a Ministerstvo hospodárstva vo svojom Stanovisku o jeho podnikaní uviedlo, že nebude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky. Prvostupňový orgán verejnej správy ďalej uviedol, že sa zaoberal aj zásahom do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života so záverom, že zamietnutie žiadosti žalobcu nemožno považovať za zásah do jeho súkromného a rodinného života, nakoľko účastník konania nevedie rodinný a súkromný život na území SR a účastník konania nemá žiadneho rodinného príslušníka s udeleným pobytom na území SR. Z uvedeného vyplýva, že napriek tomu, že prvostupňový orgán verejnej správy zamietol žiadosť účastníka konania (žalobcu) o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania na území SR podľa § 33 ods. 6 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z., v zmysle ktorého policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie, v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, z ktorých by bola zrejماً úvaha, na základe čoho zistil existenciu dôvodného podozrenia, že žiadateľ (žalobca) ako štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie, resp., či dôvodom na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. bola skutočnosť, že je dôvodné podozrenie, že žalobca ako príslušník tretej krajiny ohrozí bezpečnosť štátu alebo skutočnosť, že ohrozí verejný poriadok alebo skutočnosť, že ohrozí verejné zdravie a táto hrozba nebola ani ničím konkretizovaná. Naopak, prvostupňové rozhodnutie orgánu verejnej správy je odôvodnené skutočnosťami zistenými v inom (predchádzajúcom) administratívnom konaní začatom na základe žiadosti účastníka konania (žalobcu) zo dňa 05.10.2018 o obnovenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania, ktoré bolo ukončené vydaním Rozhodnutia č. PPZ-HCP-BB8-2989-023/2019-Z zo dňa 10.09.2019, (ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2019 a ktorého fotokópia je súčasťou administratívneho spisu žalovaného) a uvedenými v odôvodnení predmetného rozhodnutia, konkrétne tým, že žalobca sa počas udeleného pobytu na účel podnikania v období od 13.11.2017 do 13.11.2018 preukázateľne zdržiaval na území SR len 36 dní a Ministerstvo hospodárstva vo svojom Stanovisku uviedlo, že žalobca nebude prínosom pre hospodárske záujmy SR. Ďalej bolo rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy odôvodnené tým, že zamietnutie žiadosti nebude predstavovať zásah do jeho súkromného a rodinného života, keďže žalobca nevedie rodinný a súkromný život na území SR. Samotná skutočnosť, že Stanovisko SIS, ktoré si prvostupňový orgán verejnej správy v zmysle § 125 ods. 6 zák. č. 404/2011 Z. z. vyžiadal od SIS je nesúhlasné, resp. negatívne a ani konkrétne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver, že existuje dôvodné podozrenie, že žalobca ako štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie (ide o alternatívnu úpravu, kedy nemusia byť všetky tri zložky splnené súčasne), nie sú v odôvodnení rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy vôbec uvedené. Prvostupňový orgán verejnej správy v odôvodnení rozhodnutia odcitoval ust. § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov a konštatoval, že „z vyššie uvedených dôvodov má prvostupňový orgán verejnej správy za dôvodné zamietnutie žiadosti účastníka konania podľa § 33 ods. 6 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z.

s prihliadnutím na § 33 ods. 1 písm. a) citovaného zákona.“ Námieta žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy je teda podľa správneho súdu dôvodná.

55. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že „u účastníka konania nastali závažné skutočnosti majúce podstatný vplyv v súvislosti s udeleným prechodným pobytom účastníkovi konania a ktoré mali zásadný vplyv na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu účastníkovi konania na účel podnikania na území SR“. Za takúto závažnú skutočnosť žalovaný považoval informáciu zo dňa 28.04.2022 zo SIS, evidovanú pod č. NBAC-V-9-3/2022-S, s ktorou sa v súlade s § 32 ods. 1 Správneho poriadku v konaní oboznámila osoba oprávnená na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami (riaditeľ prvostupňového orgánu verejnej správy) dňa 13.05.2022, o čom spracoval Úradný záznam č. PPZ-HCP-BB6-110-016/2022-PC, v ktorom konštatoval, že „vzhľadom na zistené informácie ukladá prvostupňovému správne mu orgánu postupovať podľa § 33 ods. 6 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z.“ Žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia tiež uviedol, že dňa 10.08.2022 sa aj oprávnená osoba odvolacieho orgánu verejnej správy (žalovaný) poverená na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami, oboznámila s obsahom uvedenej písomnosti (Stanoviska SIS), stupňa „Vyhradené“ a po oboznámení sa s predmetnou písomnosťou oprávnená osoba skonštatovala v Úradnom zázname č. PPZ-HCP-BB2-113-003/2022-PC, že „zamietnutie prechodného pobytu účastníkovi konania na území SR na účel podnikania je dôvodné, nakoľko informácie, ktorými SIS k osobe účastníka konania disponuje, a ktoré sú obsahom utajovanej písomnosti, sú takého charakteru, že existuje dôvodné podozrenie, že účastník konania predstavuje hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok.“ Žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia konštatoval, že „uvedené informácie zo strany SIS postačujú ako rozhodujúci podklad a dôkaz na to, aby prvostupňový orgán verejnej správy vyhodnotil, že existuje dôvodné podozrenie, že účastník konania predstavuje hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok a bol naplnený zákonný dôvod na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu účastníkovi konania na účel podnikania v zmysle ust. § 33 ods. 6 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z.“ Žalovaný ďalej uviedol, že prvostupňový orgán verejnej správy nemá dôvod ani kompetenciu spochybňovať relevantnosť informácií poskytnutých SIS, samotné nesúhlasné Stanovisko bolo jeho pôvodcom označené ako skutočnosť požívajúca ochranu Zákona o utajovaných skutočnostiach so striktno vymedzeným okruhom osôb oprávnených oboznamovať sa s utajovanou skutočnosťou (pričom splnomocnený zástupca žalobcu toto právo neuplatnil) a podľa druhej vety § 2 ods. 6 zák. č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe nie je možné, aby jeho obsah bol v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu bližšie špecifikovaný a prvostupňový orgán verejnej správy nedisponoval ani oprávnením, ktoré by mu umožnilo v rozhodnutí rozpisovať akého konkrétneho konania sa účastník konania dopustil. Rovnako žalovaný nedisponuje oprávnením, ktoré by mu umožňovalo v rozhodnutí rozpisovať, akého konania sa účastník konania dopustil, nakoľko vychádzalo z informácie podliehajúcej Zákona o ochrane utajovaných skutočností. Správny súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, so stanoviskami účastníkov konania a odôvodneniami rozhodnutí prvostupňového orgánu verejnej správy i žalovaného dospel k záveru, že tieto rozhodnutia nespĺňajú požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej správy, pretože neobsahujú zákonom stanovené náležitosti. V odôvodneniach rozhodnutí žalovaného i prvostupňového orgánu verejnej správy absentuje uvedenie aspoň podstatných dôvodov uvedených v stanovisku SIS, resp. vyplývajúcich z predmetného stanoviska, z ktorých orgány verejnej správy rozhodujúce o žiadosti žalobcu o udelenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania vyvodili záver, že z nich vyplýva existencia dôvodného podozrenia, že ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok alebo verejné zdravie, čo je zákonom predpokladaný dôvod na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu v zmysle § 33 ods. 6 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. Z odôvodnení rozhodnutí nie je možné zistiť ani úvahu, ako sa orgány verejnej správy vysporiadali s kritériami uvedenými v § 33 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, konkrétne ako prihliadli na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy SR (v odôvodnení rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy je obsiahnutý len odkaz na vyjadrenie Ministerstva hospodárstva z iného konania o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu žalobcu, resp. z odôvodnenia rozhodnutia, ktorým bolo toto konanie, odlišné od preskúmaného konania, ukončené) a na ochranu verejného zdravia (§ 33 ods. 1 písm. a) Zákona o pobyte cudzincov), ďalej na jeho finančnú situáciu a na dĺžku predpokladaného pobytu (§ 33 ods. 1 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov) a prvostupňový orgán verejnej správy v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol vyhodnotenie kritéria uvedeného v § 33 ods. 1 písm. c) Zákona o pobyte cudzincov a nie je teda zrejmé ako prihliadol ku stanovisku zastupiteľského úradu k udeleniu prechodného pobytu žalobcu (žalovaný sa k uvedenej skutočnosti vyjadril na str. 22 preskúmaného rozhodnutia), keďže tento zákonný postup podľa § 33 ods. 1 Zákona o pobyte

cudzincov musia orgány verejnej správy uplatniť, ak aplikujú pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu ustanovenie § 33 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov. Správny súd v tejto súvislosti uvádza, že pre riadne odôvodnenie rozhodnutia žalovaného vo vzťahu k posúdeniu kritérií stanovených v § 33 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov nepostačuje, ak žalovaný na str. 19 preskúmaného rozhodnutia (v reakcii na námietku žalobcu uplatnenú v odvolaní) len konštatuje, že „má za to, že prvostupňový správny orgán dostatočne posúdil mieru ohrozenia bezpečnosti štátu zo strany účastníka konania a skonštatoval, že z hľadiska bezpečnostného záujmu Slovenskej republiky je tento záujem nad záujmom práv a slobôd účastníka konania na území SR. Miera ohrozenia bezpečnosti štátu zistená z utajovanej skutočnosti je takého charakteru, že je jednoznačne povýšená nad záujmom práv a slobôd účastníka konania. Dôvodom zamietnutia žiadosti o udelenie prechodného pobytu účastníka konania je teda jeho konanie, ktoré vzbudzuje podozrenie, že ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie.“ Z takého odôvodnenia nie je zrejmá žiadna úvaha, z ktorej by bolo zrejmé, ako sa samotný žalovaný (ako i prvostupňový orgán verejnej správy) vysporiadal s jedným z kritérií uvedených v § 33 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, keďže vo vzťahu k posúdeniu, resp. prihliadnutiu k verejnému záujmu, osobitne k bezpečnostnému hľadisku a teda v podstate k miere ohrozenia bezpečnosti štátu, k verejnému poriadku alebo verejnemu zdraviu, žalovaný odkazuje len na konštatovanie prvostupňového orgánu verejnej správy uvedené v prvostupňovom rozhodnutí, bez uvedenia vlastnej úvahy a to opäť len s odkazom na „mieru ohrozenia bezpečnosti štátu“ zistenú z utajovanej skutočnosti, ktorej obsah (a ani len podstata dôvodov) nie je pre účastníka konania (a ani pre správny súd) zrejmá. Správny súd navyše uvádza, že žalovaným vyššie uvedené konštatovanie, ktoré malo byť podľa jeho tvrdenia obsiahnuté v rozhodnutí prvostupňového orgánu verejnej správy, v odôvodnení tohto prvostupňového rozhodnutia vôbec nie je uvedené, prvostupňový orgán verejnej správy sa totiž týmto kritériom vôbec nezaoberal a tvrdenie žalovaného na str. 19 preskúmaného rozhodnutia tak nemá oporu v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia orgánu verejnej správy. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného nie je zrejmá ani úvaha, ako bol u žalobcu zohľadnený verejný záujem, bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy SR, jeho finančná situácia. Žalovaný sa teda dostatočným spôsobom nevysporiadal s odvolacou námietkou žalobcu (v zmysle § 47 ods. 3 Správneho poriadku). Pre úplnosť správny súd uvádza, že oporu v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia nemá ani konštatovanie žalovaného na str. 21 preskúmaného rozhodnutia, že prvostupňový orgán verejnej správy sa zaoberal súkromným a rodinným životom účastníka konania v značnej miere, pričom mal zistiť, že „žalobca nevykonával žiadne spoločenské aktivity, neangažoval sa v žiadnych športových, kultúrnych ani politických organizáciách, ktoré sú na území SR evidované“, keďže takéto konštatovanie nevyplýva ani z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy, ani z administratívneho spisu prvostupňového orgánu verejnej správy. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje aj na určitú zmätočnosť odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, keď napr. na str. 15 uvádza, že „existuje dôvodné podozrenie, že účastník konania predstavuje hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok“, avšak na str. 17 preskúmaného rozhodnutia uvádza už len, že „boli zistené skutočnosti o existencii dôvodného podozrenia, že účastník konania ohrozí bezpečnosť štátu.“ Z preskúmaného rozhodnutia žalovaného tak nevyplýva jednoznačný preskúmateľný záver, či informácie obsiahnuté v utajovanej písomnosti (Stanovisko SIS) mali svedčiť o dôvodnom podozrení vo vzťahu k ohrozeniu bezpečnosti štátu alebo aj vo vzťahu k ohrozeniu verejného poriadku. Ohrozenie bezpečnosti štátu a ohrozenie verejného poriadku sú totiž dve odlišné skutkové okolnosti, čomu zodpovedá aj ich samostatné pojmové vymedzenie v ust. § 2 ods. 1 písm. l/ a m/ Zákona o pobyte cudzincov. Z preskúmaného rozhodnutia teda nevyplýva jednoznačný preskúmateľný záver, či informácie obsiahnuté v utajovanej písomnosti mali svedčiť o dôvodnom podozrení vo vzťahu k ohrozeniu bezpečnosti štátu alebo vo vzťahu k ohrozeniu verejného poriadku (v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia orgánu verejnej správy sa navyše uvádza existencia dôvodného podozrenia vo vzťahu k ohrozeniu bezpečnosti štátu, verejného poriadku aj verejného zdravia). Súčasne z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného (a ani z rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy) nevyplýva úvaha, z ktorej by bolo zrejmé, ako orgány verejnej správy posúdili mieru ohrozenia verejného poriadku vyplývajúcu z nebezpečenstva hroziaceho od štátneho príslušníka tretej krajiny (žalobcu), ktorá povinnosť im vyplýva z ust. § 120 ods. 4 Zákona o pobyte cudzincov, (v zmysle ktorého policajný útvar, ktorý posudzuje ohrozenie verejného poriadku pri postupe (okrem iného) podľa § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov posúdi mieru ohrozenia verejného poriadku vyplývajúcu z konania štátneho príslušníka tretej krajiny a z jeho závažnosti, alebo vyplývajúcu z nebezpečenstva hroziaceho od štátneho príslušníka tretej krajiny, a ak by dôsledky postupu podľa týchto ustanovení boli zjavné neprimerané dôvodom ohrozenia verejného poriadku, tieto ustanovenia policajný útvar nepoužije.

56. Vo vzťahu k rozsahu odôvodnenia rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktorým došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania podľa § 33 ods. 6 písm. b/ Zákona o pobyte cudzincov, t. j. vo vzťahu k otázke, ktoré skutočnosti je potrebné alebo možné (vzhľadom na skutočnosť, že podkladom rozhodnutia je Stanovisko SIS, ktoré obsahuje utajované skutočnosti spadajúce pod režim Zákona o utajovaných skutočnostiach a môžu sa s nimi oboznámiť len oprávnené osoby) uviesť v odôvodnení rozhodnutia orgánu verejnej správy, správny súd poukazuje na to, že Zákon o pobyte cudzincov účinný pre toto konanie v ust. § 120 ods. 1 odkazuje len na aplikáciu Správneho poriadku. Neobsahuje teda žiadnu osobitnú úpravu náležitostí rozhodnutí vydaných v konaní podľa Zákona o pobyte cudzincov, ako tomu bolo v zák. č. 404/2011 Z. z. v znení úč. do 06.03.2019, ktorý obsahoval ust. § 120 ods. 2, podľa ktorého policajný útvar v odôvodnení rozhodnutia uviedol len skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem SR, ak dôvodom pre rozhodnutie o zamietnutí prechodného, trvalého alebo dlhodobého pobytu, pre zrušenie trvalého alebo prechodného pobytu, pre zrušenie tolerovaného pobytu, pre zamietnutie žiadosti o vydanie alebo obnovenie modrej karty, pre rozhodnutie o odňatí modrej karty alebo o administratívnom vyhostení, bolo podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny ohrozuje alebo ohrozí bezpečnosť štátu. Konkrétne ust. § 120 ods. 2 písm. a/ zák. č. 404/2011 Z. z. v znení úč. do 06.03.2019 upravovalo, že „policajný útvar uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem SR, ak ide o rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 6 písm. b/, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny ohrozí bezpečnosť štátu.“ Ústavný súd SR Nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2016 (ďalej aj „Nález ÚS SR“) rozhodol, že toto ustanovenie Zákona o pobyte cudzincov (§ 120 ods. 2) nie je súladné s čl. 46 ods. 1 a 2, s čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 Ústavy SR a čl. 47 Charty základných práv EÚ. V predmetnom Náleze Ústavný súd SR vykonal podrobný test proporcionality, vykonal analýzu dotknutých právnych úprav okolitých štátov a analýzu súvisiacej rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Dňom vyhlásenia Nálezu ÚS SR v Zbierke zákonov (06.03.2019) ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z. z. stratilo účinnosť a v zmysle čl. 125 ods. 3 Ústavy SR mohol zákonodarca v lehote 6 mesiacov od vyhlásenia nálezu uviesť nesúladné ustanovenie Zákona o pobyte cudzincov do súladu s Ústavou SR. V dôsledku legislatívnej pasivity zákonodarcu stratilo toto ustanovenie platnosť. Pre úplnosť správny súd uvádza, že od 01.05.2018 (t.j. ešte v čase pred rozhodnutím ÚS SR) nadobudla účinnosť novela Zákona o pobyte cudzincov (zák. č. 108/2018 Z. z.), ktorá upravila postup policajných útvarov v súvislosti so zamietnutím prechodného/trvalého pobytu a ktorou došlo k doplneniu § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov, keď do ust. § 33 ods. 6 cit. zákona bolo doplnené písm. o/, podľa ktorého policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak stanovisko podľa § 125 ods. 6 obsahuje nesúhlas s udelením prechodného pobytu.

57. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že prvostupňový orgán verejnej správy (policajný útvar) pri rozhodovaní o žiadosti žalobcu o udelenie prechodného pobytu nemal dôvod spochybňovať relevantnosť informácií poskytnutých SIS a pokiaľ vychádzal z informácií podliehajúcich režimu utajovaných skutočností, pričom nedisponuje oprávnením v rozhodnutí rozpisovať, akého konkrétneho konania sa účastník konania dopustil, „poznatie konkrétnych dôvodov poskytnutej informácie bolo rozhodujúcim a dostatočným podkladom na záver, že bol naplnený dôvod na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu účastníkovi konania podľa § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov, nakoľko boli zistené skutočnosti spočívajúce o existencii dôvodného podozrenia, že účastník konania ohrozí bezpečnosť štátu, a preto prvostupňový orgán verejnej správy postupoval v súlade so zákonom.“ Podľa obsahu Úradného záznamu zo dňa 13.05.2022, ktorý tvorí súčasť administratívneho spisu prvostupňového orgánu verejnej správy, sa oprávnená osoba oboznámila s vyjadrením SIS týkajúcim sa žiadosti žalobcu o udelenie prechodného pobytu na území SR a „vzhľadom na zistené informácie bolo uložené postupovať v zmysle § 33 ods. 6 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z.“ Z obsahu Oznámenia č. PPZ-HCP-BB2-113-002/2022-SK zo dňa 16.08.2022, ktoré je súčasťou administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že sa oprávnená osoba odvolacieho orgánu verejnej správy (žalovaného) poverená na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami dňa 10.08.2022 oboznámila s obsahom písomnosti (Vyjadrenie SIS č. NBAC-V-9-3/2022-S zo dňa 28.04.2022) týkajúcej sa konania o žiadosti účastníka konania evidovanej pod č. PPZ-HCP-BB6-110/2022-PC a evidovanej na prvostupňovom orgáne, stupňa „Vyhradené“ a po oboznámení sa s predmetnou písomnosťou oprávnená osoba skonštatovala, „že zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu účastníka konania na území Slovenskej republiky na účel podnikania je dôvodné, nakoľko informácie, ktorými SIS k osobe účastníka konania disponuje a ktoré sú obsahom utajovanej skutočnosti sú takého charakteru, že existuje dôvodné podozrenie, že účastník konania

predstavuje hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok.“ Správny súd pre úplnosť konštatuje, že v administratívnom spise žalovaného sa úradný záznam o oboznámení sa žalovaného s obsahom Stanoviska SIS nenachádza. Podľa vyjadrenia žalovaného uvedeného v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia (str. 15) „uvedené informácie poskytnuté zo strany SIS v súvislosti s udelením prechodného pobytu, vzhľadom na postavenie uvedeného orgánu, jeho úlohy vo veciach ochrany ústavného zriadenia, vnútorného poriadku, bezpečnosti štátu a ochrany zahraničnopolitických a hospodárskych záujmov štátu postačovali ako rozhodujúci podklad a dôkaz na to, aby prvostupňový orgán vyhodnotil, že existuje dôvodné podozrenie, že účastník konania predstavuje hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok a bol naplnený zákonný dôvod na zamietnutie žiadosti žalobcu o udelenie prechodného pobytu účastníka konania na účel podnikania v zmysle § 33 ods. 6 písm. b/ Zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie.“ Žalovaný argumentoval, že toto ustanovenie je ustanovením kogentným, nepripúšťa odchýlenie od jeho vymedzenia v zákone, t. j. striktno prikazuje policajnému útvaru zamietnuť žiadosť o udelenie prechodného pobytu na území SR, ak nastanú zákonné dôvody, v ktorých postačuje existencia dôvodného podozrenia z ohrozenia bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo verejného zdravia. Z dikcie cit. ustanovenia Zákona o pobyte cudzincov podľa žalovaného jednoznačne vyplýva, že zákonodarca v tomto ustanovení striktno ukladá policajnému útvaru, v tomto prípade prvostupňovému orgánu verejnej správy, zamietnuť žiadosť o udelenie prechodného pobytu a to bez možnosti iného riešenia. Správny súd k tejto argumentácii uvádza, že Zákon o pobyte cudzincov sice v § 33 ods. 6 písm. b) obsahuje právnu úpravu, podľa ktorej policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie, tak ako to tvrdí žalobca, avšak to nezabavuje orgán verejnej správy povinnosti, aby pre svoje rozhodnutie zabezpečil dostatok podkladov, z ktorých bude zrejmé splnenie uvedených podmienok pre zamietnutie žiadosti a z odôvodnenia rozhodnutia musí byť zrejmá najmä úvaha, aké zistenia vyplývajú z dokladov predložených samotným žiadateľom (žalobcom) i z dôkazov zadovaných orgánom verejnej správy v konaní o predmetnej žiadosti, musí byť z neho súčasne zrejmé, ako orgán verejnej správy pri rozhodovaní o žiadosti prihliadol na kritériá uvedené v § 33 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, a teda rozhodnutie musí byť náležite odôvodnené.

58. Strata účinnosti ustanovenia §120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov dňom 06.03.2019 neznamená, že orgány verejnej správy nie sú povinné odôvodňovať svoje rozhodnutia o.i. v prípade zamietnutia žiadosti o udelenie prechodného pobytu, znamená to len, že policajný útvar v prípade zamietnutia žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 6 písm. b/ zák. č. 404/2011 Z. z. pri odôvodňovaní rozhodnutia neuvedie už iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem SR. Je nesporné, že orgán verejnej správy v prípade, ak z podkladov zistí, že existuje dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny (žiadateľ – žalobca) ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok alebo verejné zdravie, žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu zamietne s poukazom na § 33 ods. 6 písm. b/ Zákona o pobyte cudzincov, avšak je súčasne povinný v rozhodnutí (a to vzhľadom na ust. § 46 a § 47 Správneho poriadku v spojení s § 120 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov i Nález ÚS SR č. PL.ÚS 8/2016) okrem skutočnosti, že ide o bezpečnostný záujem SR, uviesť aj podstatné dôvody nesúhlasného Stanoviska SIS (pri zachovaní utajovaných skutočností, t. j. ak z dôvodu bezpečnosti štátu nemožno dotknutej osobe oznámiť presné a úplné dôvody tvoriace základ rozhodnutia orgánu verejnej správy). Orgán verejnej správy musí oboznámiť žalobcu aspoň s podstatou dôvodov, ktoré viedli k zamietnutiu jeho žiadosti o dlhodobý pobyt a tieto musí uviesť aj v odôvodnení svojich rozhodnutí tak, aby rozhodnutie spĺňalo požiadavky zákona (Správneho poriadku) na náležité odôvodnenie rozhodnutia, ako aj požiadavky vyplývajúce z Ústavy SR, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to aj s prihliadnutím na predmetný Nález ÚS SR, ktorým bola vyslovená protiústavnosť takej právnej úpravy, ktorá nesprístupnila účastníkovi konania vo veciach týkajúcich sa pobytu žiadne informácie, pokiaľ išlo o bezpečnosť štátu a pokiaľ boli tieto informácie obsahom takej písomnosti, ktorá podliehala špeciálnemu režimu utajenia. Nezodpovedá požiadavke náležitého odôvodnenia rozhodnutia orgánu verejnej správy také odôvodnenie, z ktorého nie je možné zistiť, resp. identifikovať aspoň podstatu dôvodov nesúhlasného Stanoviska, ktorého skutočné dôvody pozná len SIS, resp. také odôvodnenie, podľa ktorého vzhľadom na to, že Zákon o pobyte cudzincov explicitne neustanovuje povinnosť SIS vzťahujúcu sa k obsahovým náležitostiam jej stanoviska poskytovaného podľa § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov a vo všeobecnosti neukladá, aby súčasťou jej nesúhlasného stanoviska bolo odôvodnenie, nie sú uvedené aspoň podstatné dôvody, z ktorých orgán verejnej správy vyvodil záver, že je dôvodné podozrenie, že príslušník tretej krajiny ohrozí bezpečnosť štátu. Rovnako nezodpovedá

požiadavke náležitého odôvodnenia rozhodnutia orgánu verejnej správy také odôvodnenie, v ktorom absentuje posúdenie kritérií stanovených v § 33 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, z ktorého ustanovenia jednoznačne vyplýva pre orgán verejnej správy, ktorý rozhoduje o žiadosti o udelenie prechodného pobytu povinnosť prihliadať na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy SR, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo SR a na ochranu verejného zdravia (§ 33 ods. 1 písm. a) Zákona o pobyte cudzincov), na záujmy maloletého dieťaťa štátneho príslušníka tretej krajiny, osobné a rodinné pomery štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu a predpokladaného pobytu (§ 33 ods. 1 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov) a na stanovisko zastupiteľského úradu k udeleniu prechodného pobytu (§ 33 ods. 1 písm. c) Zákona o pobyte cudzincov). Vzhľadom na uvedené je možné vyvodiť pre orgán verejnej správy, ktorý postupuje podľa § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov, povinnosť posúdiť otázku miery ohrozenia verejného záujmu, osobitne ohrozenie bezpečnosti štátu vyplývajúcu z nebezpečenstva hroziaceho od štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého žiadosti o udelenie prechodného pobytu rozhoduje, pričom toto posúdenie sa musí nevyhnutne odraziť v odôvodnení rozhodnutia orgánu verejnej správy. Rozhodnutie žalovaného (ani rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy) neobsahuje úvahu, z ktorej by bolo zrejmé, ako orgány verejnej správy vyššie uvedené skutočnosti (mieru ohrozenia bezpečnosti štátu, verejného poriadku, alebo verejného zdravia vyplývajúcu z nebezpečenstva hroziaceho od štátneho príslušníka tretej krajiny – žiadateľa – žalobcu) posúdili, pričom nie je sporné, že postačuje existencia dôvodného podozrenia, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok, alebo verejné zdravie. Práve od posúdenia týchto skutočností a najmä miery ohrozenia bezpečnosti štátu a verejného poriadku závisí výsledok rozhodovania orgánu verejnej správy, pričom úvaha orgánu verejnej správy musí byť známa jednak samotnému účastníkovi konania a jednak správneho súdu, aby mohlo byť rozhodnutie orgánu verejnej správy preskúmateľné v správnom súdnom konaní, inak by právo na prístup k súdu garantované Ústavou SR (čl. 46 ods. 2, čl. 48 ods. 2) a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1) bolo len iluzórnym. Samotnú možnosť rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu len podľa obsahu (negatívneho) Stanoviska SIS, ktorého obsah, resp. podstatné dôvody účastník konania (žalobca) nepozná a k obsahu ktorého sa de facto nemá možnosť vyjadriť, považuje správny súd za podstatné obmedzenie práva žalobcu na súdnu ochranu z dôvodu, že v takomto prípade by sa súdny prieskum zúžil fakticky len na posúdenie formálnych atribútov vydaného rozhodnutia, resp. na overenie, či rozhodnutie vydal príslušný orgán verejnej správy a či tento disponoval negatívnym Stanoviskom SIS. V takomto prípade by ani správny súd bez poznania dôvodov, resp. aspoň podstaty dôvodov uvedených v nesúhlasom Stanovisku SIS, z ktorých orgán verejnej správy konštatoval existenciu dôvodného podozrenia, že štátny príslušník tretej krajiny (žalobca) ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok (navyše za situácie, keď predmetné Stanovisko SIS nie je ani súčasťou administratívneho spisu), nemohol posudzovať zákonnosť rozhodnutia o zamietnutí žiadosti žalobcu o udelenie prechodného pobytu. Podľa správneho súdu je v rozpore s postavením orgánov verejnej správy pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu ich postup spočívajúci v bezvýhradnom akceptovaní obsahu písomnosti, ktorej pôvodcom je SIS a ktorá podlieha režimu Zákona o ochrane utajovaných skutočností, keďže SIS nie je štátnym orgánom, v ktorého kompetencii je rozhodovanie o udelení prechodného pobytu cudzincov na území SR. Výhradne rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy a žalovaného vo veci žiadosti žalobcu o udelenie prechodného pobytu je individuálnym správny aktom, ktorý je spôsobilý zasiahnuť do práv, resp. právom chránených záujmov žalobcu.

59. Pre úplnosť správny súd uvádza, že Ústavný súd SR Nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2018 vylúčil aplikáciu § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov v dôsledku protiústavnosti predmetného ustanovenia, ako aj jeho rozpornosti s cit. článkami medzinárodných dohovorov, pričom žalovaný i prvostupňový orgán verejnej správy zvolili taký postup v konaní, ktorého výsledok je v zásade totožný ako pri aplikácii ust. § 120 ods. 2 cit. zákona, keď žalobca nebol oboznámený aspoň s podstatou dôvodov nesúhlasného Stanoviska SIS s udelením prechodného pobytu žalobcovi, resp. s podstatnými skutočnosťami v ňom uvedenými, z ktorých (dôvodov) osoby oprávnené oboznamovať sa s obsahom tohto Stanoviska dospeli k záveru, že je dôvodné postupovať podľa § 33 ods. 6 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z., pričom toto Stanovisko tvorilo podklad rozhodnutia orgánov verejnej správy oboch stupňov. Žalobca tak nemal možnosť účinne sa brániť voči záveru o tom, že existuje dôvodné podozrenie, že žalobca ako štátny príslušník tretej krajiny ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie a to tak v administratívnom konaní, ako aj v konaní pred správny súdom. Ústavný súd SR vo svojom náleze konštatoval, že ak z dôvodu bezpečnosti štátu nemožno dotknutej osobe sprístupniť

alebo dotknutú osobu oboznámiť s presnými a úplnými dôvodmi tvoriacimi základ rozhodnutí, súdny prieskum takých rozhodnutí nemôže byť z hľadiska ochrany práva a právom chránených záujmov takejto osoby efektívny, nemôže byť ani dostatočnou zárukou proti prípadnej svojvôli kompetentného štátneho orgánu a nemôže ani reálne napĺňať základné právo dotknutej osoby na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, či právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv EÚ. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na nasledovné časti odôvodnenia predmetného Nálezu ÚS SR, v ktorých tento vyjadril požiadavky vo vzťahu ku garancii práva na spravodlivé konanie účastníka konania v administratívnom konaní podľa Zákona o pobyte cudzincov, ak sú podkladom pre rozhodnutie orgánov cudzineckej polície informácie poskytnuté SIS v utajenom režime, ako aj požiadavky na právnu úpravu tejto oblasti de lege ferenda. Je nepochybné, že sa jedná o citlivú problematiku, v ktorej dochádza k stretu verejných záujmov štátu a súkromných záujmov účastníka konania – cudzinca. Ústavný súd vo svojom náleze o.i. konštatoval:

„Optimálna miera uspokojenia uplatnením napadnutej právnej úpravy v kolízii stojacich ústavou chránených hodnôt – základných procesných práv dotknutých osôb na jednej strane a bezpečnosti štátu na druhej strane si vyžaduje taký prístup, ktorý poskytne minimálny štandard ochrany základných práv dotknutých osôb. Aj keď možno akceptovať názor, že tento štandard nemusí predstavovať rovnakú kvalitu ochrany, ako je to v iných prípadoch, ktoré nesúvisia s účelom napadnutej právnej úpravy, podľa ústavného súdu nemožno akceptovať stav, ak v zákone niet žiadnej opory pre reálne uplatnenie základných práv a slobôd dotknutých osôb (m. m. PL.ÚS 15/03). Zákom daná možnosť súdu oboznámiť sa s utajovanou skutočnosťou v rámci súdneho prieskumu administratívno-právnych rozhodnutí podľa napadnutej právnej úpravy a zákonom daná možnosť advokáta na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, jednorazovo oboznámiť sa s utajovanou skutočnosťou v rozsahu potrebnom na konanie, podľa ústavného súdu nepredstavujú dostatočnú procesnú záruku efektívneho uplatňovania a ochrany v návrhoch najvyššieho súdu označených základných procesných práv dotknutých osôb.

Ústavný súd pripúšťa, aby sa v spojitosti s ochranou utajovaných skutočností zvolili také postupy a úkony príslušného orgánu verejnej moci, ktorých preskúmateľnosť je obmedzená tak, aby sa zákonom sledovaný cieľ dosahoval bez ohrozenia bezpečnostných záujmov štátu a nevznikli s tým spojené ujmy (porovnaj § 2 Zákona o ochrane utajovaných skutočností). Obmedzenie tejto preskúmateľnosti však nesmie viesť k tomu, aby sa dotknutá osoba nedozvedela aspoň základné informácie o tom, prečo predstavuje hrozbu pre bezpečnostný záujem SR (m. m. PL.ÚS 15/03).

Základné právo na súdnu ochranu v správnom súdnictve predpokladá nielen formálne umožnenie prístupu uplatnením napadnutej právnej úpravy dotknutých osôb k súdu, resp. súdnej ochrane, ale tiež taký prístup, ktorý im umožní účinnú (efektívnu) ochranu ich individuálnych záujmov. Efektívnosť ochrany individuálnych záujmov závisí od mnohých faktorov, predovšetkým však od práva dotknutej osoby brániť svoje záujmy za najlepších možných podmienok, čo v kontexte napadnutej právnej úpravy znamená, že dotknutá osoba má možnosť vyžadovať od príslušného orgánu (policajného útvaru, resp. ministerstva) sprístupnenie aspoň podstaty dôvodov týkajúcich sa verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ jeho rozhodnutia podľa napadnutej právnej úpravy a tak so znalosťou veci posúdiť, či je pre ňu užitočné obrátiť sa s príslušným návrhom na súd. Iba tak sa z hľadiska dotknutej osoby môže vylúčiť svojvôľa alebo iný ústavne neudržateľný postup príslušného orgánu (policajného útvaru, resp. ministerstva) pri napĺňaní účelu napadnutej právnej úpravy vo vzťahu k dotknutej osobe. Z tohto vyplýva, že príslušný orgán (policajného útvaru, resp. ministerstva) musí mať zákonom uloženú povinnosť oznámiť dotknutej osobe aspoň podstatu dôvodov týkajúcich sa verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ rozhodnutia podľa napadnutej právnej úpravy, ak už z dôvodu ochrany verejnej bezpečnosti nemôže dotknutej osobe oznámiť presné a úplné dôvody tvoriace základ rozhodnutí podľa napadnutej právnej úpravy.

Aj keď podľa Zákona o ochrane utajovaných skutočností sa za osobu oprávnenú oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami považuje aj osoba, ktorá sa v konaní pred štátnym orgánom na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, jednorazovo oboznámi s utajovanými skutočnosťami v rozsahu potrebnom na konanie, a to advokát, podpísaním vyhlásenia o mlčanlivosti a poučení o povinnostiach pri ochrane utajovaných skutočností a možných dôsledkoch ich porušenia sa zaväzuje oznámiť ich osobe dotknutej rozhodnutím podľa napadnutej právnej úpravy, ktorú v konaní zastupuje.

Platná právna úprava tak síce výslovne pripúšťa súdny prieskum rozhodnutí podľa napadnutej právnej úpravy, avšak s ohľadom na to, že rozhodnutiami podľa napadnutej právnej úpravy dotknutá osoba sa nedozvie ani podstatu dôvodov týkajúcich sa verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ týchto rozhodnutí, ak už z dôvodu bezpečnosti štátu nemožno dotknutej osobe oznámiť presné a úplné dôvody tvoriace

základ týchto rozhodnutí, takýto súdny prieskum nemôže byť z hľadiska ochrany práv a právom chránených záujmov takejto osoby efektívny, nemôže byť ani dostatočnou zárukou proti prípadnej svojvôli kompetentného štátneho orgánu a nemôže ani reálne naplňať základné právo dotknutej osoby na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, či právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora platí, že ak má byť súdny prieskum zaručený čl. 47 Charty účinný, dotknutá osoba musí mať možnosť oboznámiť sa s dôvodmi, na ktorých sa zakladá rozhodnutie prijatej voči nej, a to buď prostredníctvom prečítania samotného rozhodnutia, alebo prostredníctvom oznámenia dôvodov na základe jej žiadosti bez toho, aby bola dotknutá právomoc príslušného súdu vyžadovať od dotknutého orgánu, aby tieto dôvody oznámil (rozsudok Joseph Penarroja Fa, spojené veci C-372/09 a C-373/09, EU:C:2011:156, bod 63, ako aj rozsudok Hristo Gajdarov, C-430/10, EU:C:2011:749, bod 41), aby sa jej umožnilo brániť svoje práva za najlepších možných podmienok a pri plnej znalosti veci rozhodnúť, či je potrebné obrátiť sa na príslušný súd a aby tento súd mal možnosť v plnom rozsahu preskúmať zákonnosť dotknutého vnútroštátneho rozhodnutia (rozsudok Unectef proti Georges Heylens a i., 222/86, EU:C:1987:442, bod 15; rozsudok Kadi a Al Barakaat International Foundation proti Rade a Komisii, spojené veci C-402/05/P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 337).“

60. Pokiaľ žalobca namietal, resp. poukázal na to, že žalovaný ani prvostupňový orgán verejnej správy nezohľadnili súkromný a rodinný život žalobcu (s poukazom na čl. 8 Dohovoru právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života) a tvrdil, že počas predchádzajúceho oprávneného pobytu na území SR rozvíjal aj svoj súkromný život, adaptoval sa tu žalobca i jeho rodina, správny súd uvádza, že uvedená námietka nemá oporu v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že prvostupňový orgán verejnej správy sa na str. 3 prvostupňového rozhodnutia vysporiadal s otázkou zásahu do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydla a korešpondencie garantovaného článkom 19 ods. 2 Ústavy SR, ako aj čl. 8 Dohovoru so záverom, že zamietnutie žiadosti účastníka konania o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania na území SR nemožno považovať za zásah do jeho súkromného a rodinného života, nakoľko účastník konania nevedie rodinný a súkromný život na území SR, pričom účastník konania sa aj v rámci (predchádzajúceho) udeleného pobytu zdržiaval väčšinou mimo územia SR (na území SR sa zdržiaval len 36 dní z obdobia od 13. 11. 2017 do 13. 11. 2018) a toho času sa tiež nezdržiava na území SR, nemá udelený žiadny typ pobytu na území SR. Obdobne z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalovaný sa na str. 21 vysporiadal s odvolacou námietkou žalobcu o tvrdenom zásahu do súkromného a rodinného života s poukazom na čl. 8 Dohovoru vydaním rozhodnutia o zamietnutí jeho žiadosti o udelenie prechodného pobytu s odôvodnením, že účastník konania je ženatý, avšak jeho manželka ani spoločné deti nemajú na území SR udelený žiadny platný pobyt, nežijú v spoločnej domácnosti na území SR, z čoho vyvodil záver, že k pretrhnutiu uvedených väzieb v žiadnom prípade nedôjde, pretože všetci žijú v domovskej krajine, pričom účastník konania (žalobca) na území SR nemá ani žiadnych iných príbuzných. Správny súd preto uvedenú námietku žalobcu považuje len za vyjadrenie nesúhlasu s hodnotením tejto skutočnosti vykonaným orgánmi verejnej správy, ktorá skutočnosť sama o sebe nie je dôvodom na vyslovenie nezákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného resp. rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy. Vzhľadom na uvedené správny súd považoval odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného i prvostupňového orgánu verejnej správy vo vzťahu k otázke zásahu preskúmaného rozhodnutia do práva žalobcu garantovaného čl. 8 Dohovoru za dostačujúce.

61. Skutočnosti uvedené v bode 60 odôvodnenia tohto rozsudku nemenia však nič na skutočnosti, že správny súd považuje rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy za nepreskúmateľné z dôvodov uvedených v bodoch 54-59 tohto rozsudku, čo zakladá dôvod na zrušenie týchto rozhodnutí podľa § 191 ods. 1 písm. d/ SSP pre ich nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov.

62. Žalobca v správnej žalobe opísal zásady správneho konania vyplývajúce z § 3 Správneho poriadku s poukazom na „komentáre a odborné články“ (bližšie nešpecifikované) a konštatoval, že orgány verejnej správy postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, pričom sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, ako aj práva a právom chránené záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie povinností, ďalej že orgány verejnej správy by mali postupovať tak, aby ich rozhodnutia vychádzali zo spoľahlivo zisteného stavu veci a mali by byť náležite odôvodnené. Takéto všeobecné konštatovania žalobcu neumožňujú vykonať súdny prieskum rozhodnutia žalovaného, resp. rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy a nemožno z nich (bez ďalšieho) ani vyvodit' nezákonnosť rozhodnutia žalovaného, resp. rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy.

63. Žalobca ďalej v správnej žalobe namietal, že žalovaný „nepostupoval v súlade s judikatúrou v rovnakých alebo obdobných veciach“, pričom v správnej žalobe označil niektoré rozsudky vydané krajskými súdmi, Najvyšším súdom SR, Nálezy Ústavného súdu SR i rozsudky ESĽP, z ktorých odcitoval parciálne časti, v ktorých bolo v podstate konštatované, že účastníkovi konania musí byť známa aspoň podstata obsahu vyjadrenia SIS a z rozhodnutia musí jasne vyplývať, na základe akých konkrétnych skutočností predstavuje účastník konania bezpečnostnú hrozbu pre štát. Ak nie je rozhodnutie dostatočne odôvodnené a nevyplývajú z neho dôvody pre zamietnutie žiadosti, dochádza k porušovaniu práva na súdnu a inú právnu ochranu, ako aj práva na spravodlivý proces. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju argumentáciu uvedenú v bodoch 54- 59 tohto rozsudku, z ktorej v podstate vyplýva, že podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 1Sžak/1/2016 zo dňa 30.04.2019) je potrebné rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorým bola žiadosť žiadateľa zamietnutá s odôvodnením, že existuje dôvodné podozrenie, že žiadateľ ako štátny príslušník tretej krajiny ohrozí bezpečnosť štátu (verejný poriadok alebo verejné zdravie), len poukazom na Stanovisko SIS bez toho, aby boli uvedené aspoň podstatné dôvody obsiahnuté v stanovisku SIS, z ktorých orgán verejnej správy vyvodil záver o existencii dôvodného podozrenia, že žiadateľ ohrozí bezpečnosť štátu (verejný poriadok alebo verejné zdravie), považovať za nepreskúmateľné, pričom „v prípade, ak nie je účastníkovi konania známa aspoň podstata obsahu vyjadrenia SIS, na základe ktorého bola žiadosť zamietnutá, dochádza k princípu porušenia rovnosti zbraní. Podľa Najvyššieho súdu SR teda musí byť rozhodnutie správneho orgánu dostatočne odôvodnené a musí z neho jasne vyplývať na základe akých konkrétnych skutočností predstavuje účastník konania hrozbu pre štát...takého konanie je v rozpore s princípom právneho štátu, ktorý je zakotvený v čl.1 ods.1 Ústavy SR , a zároveň dochádza aj k porušovaniu ďalších práv s ním spojených, konkrétne práva na súdnu a inú ochranu ako aj práva na spravodlivý proces.“ Z uvedeného vyplýva, že námietka žalobcu, že žalovaný v preskúmanom prípade nepostupoval v súlade s judikatúrou v rovnakých alebo v obdobných veciach, je dôvodná.

64. Žalobca v žalobe (všeobecne) namietal, že žalovaný vec nesprávne právne posúdil, čo malo mať za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia. Z takto všeobecne uplatnenej námietky nie je možné vyvodiť nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, pričom správny súd pripomína, že v preskúmanom konaní nie je predmetom preskúmania vecná správnosť, ale zákonnosť napadnutých rozhodnutí a to z dôvodov uvedených v žalobe (s uvedením konkrétnych skutočností, pre ktoré žalobca považuje napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy za nezákonné). Z obsahu žaloby je možné vyvodiť len to, že žalobca nesúhlasil s tým, že žalovaný (ani prvostupňový orgán verejnej správy) neprihliadali pri rozhodovaní o jeho žiadosti k niektorým skutočnostiam, ktoré podľa neho boli relevantné pre udelenie prechodného pobytu (napr. predchádzajúce splnenie podmienok pre udelenie prechodného pobytu, súkromný a rodinný život na území SR v čase oprávneného prechodného pobytu na území SR, skutočnosť, že nespáchal trestný čin a nebol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, že sa nedopustil priestupku, platenie daní a plnenie všetkých zákonom stanovených povinností, predchádzajúce väzby na územie SR a pod.). Správny súd preto len vo všeobecnosti uvádza, že tak žalovaný, ako aj prvostupňový orgán verejnej správy, mali povinnosť zisťovať splnenie zákonom stanovených podmienok na udelenie prechodného pobytu v § 33 ods. 1 v spojení s § 33 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov, a preto iné skutočnosti (tvrdené žalobcom) nie sú pre rozhodovanie o jeho žiadosti o udelenie prechodného pobytu relevantné. Správny súd však poukazuje na to, že pokiaľ je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy zrušené ako nezákonné z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia a následnej nepreskúmateľnosti, keďže správne mu súdu (rovnako ako účastníkovi konania) nie je z odôvodnení preskúmaných rozhodnutí zrejmé, či dôvody uvedené v Stanovisku SIS sú takého charakteru a intenzity, aby odôvodňovali závery orgánov verejnej správy, že je dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie a či sú splnené podmienky pre postup podľa § 33 ods. 6 písm. b/ cit. zákona, resp. ako orgány verejnej správy prihliadli na kritériá uvedené v § 33 ods.1 Zákona o pobyte cudzincov, je posúdenie otázky namietaného nesprávneho právneho posúdenia predčasné. Z judikatúry NS SR vyplýva, že pokiaľ sa rozhodnutie orgánu verejnej správy zrušuje pre nepreskúmateľnosť, nie je dôvodné, resp. bolo by predčasné konštatovať, že rozhodnutie je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci. Obdobné závery platia aj k námietke žalobcu o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, keďže ani z odôvodnenia preskúmaných rozhodnutí, ani z obsahu administratívnych spisov orgánov verejnej správy, nie je zrejmý obsah Stanoviska SIS, a teda ani podstatné dôvody, pre ktoré SIS nesúhlasila s udelením prechodného pobytu žalobcovi, na základe ktorých následne orgány verejnej správy konštatovali, že existuje dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozí bezpečnosť

štátu (verejný poriadok alebo verejné zdravie), čo považovali za dôvod pre zamietnutie jeho žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území SR s poukazom na § 33 ods. 6 písm. b/ cit. zákona.

65. Pokiaľ žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe poukazuje na to, že správny súd môže požiadať o poskytnutie informácie zo strany SIS a k veci zaujať svoje vlastné závery, správny súd uvádza, že v prípade, ak by sa aj oboznámil s informáciou, ktorá je utajovanou skutočnosťou a ktorá je obsiahnutá v Stanovisku SIS (sudcom správneho súdu zo Zákona o ochrane utajovaných skutočností nepochybne vyplýva oprávnenie na oboznámenie sa s utajovanými skutočnosťami), takýmto postupom by nahradil činnosť orgánu verejnej správy, t.j. aj postup, úvahu a právne posúdenie orgánu verejnej správy. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na závery Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8SŽk/14/2018 zo dňa 24.10.2019, podľa ktorého správny súd preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánu verejnej správy a nesmie nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy. Pokiaľ sú informácie od SIS podkladom pre rozhodnutie orgánu verejnej správy, sú to práve orgány verejnej správy, ktoré ich musia vyhodnotiť, t. j. takéto informácie musia podliehať hodnoteniu a úvahám orgánov verejnej správy. Orgán verejnej správy je teda tým subjektom, ktorý účastníkovi konania v rámci svojej kompetencie zverenej zákonom v rozhodnutí odôvodní, aký rozsah z utajovanej informácie je možné sprístupniť a či vôbec (a to prípadne aj v spolupráci s pôvodcom utajovanej skutočnosti a orgánmi, do ktorých kompetencie patrí vyhodnotenie bezpečnostných rizík), prípadne v rozhodnutí uvedie aspoň podstatné dôvody, uvedené v Stanovisku SIS, resp. vyplývajúce z tohto Stanoviska, z ktorých orgán verejnej správy rozhodujúci o podanej žiadosti účastníka konania vyvodil záver, že z nich vyplýva existencia dôvodného podozrenia, že žalobca ohrozí bezpečnosť štátu, čo je zákonom predpokladaný dôvod pre zamietnutie jeho žiadosti o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania v zmysle § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že administratívnym spisom orgánu verejnej správy sa rozumie súbor písomností vzťahujúcich sa k predmetnej veci, preto pokiaľ stanovisko SIS tvorilo podklad k rozhodnutiu orgánu verejnej správy, malo byť súčasťou administratívneho spisu. Pokiaľ informácie obsiahnuté v Stanovisku SIS tvoria predmet ochrany podľa Zákona o ochrane utajovaných skutočností, musí orgán verejnej správy zabezpečiť, aby boli utajované skutočnosti chránené pred nepovolanou osobou spôsobom stanoveným v citovanom Zákone o ochrane utajovaných skutočností, resp. aby boli tieto informácie sprístupnené len osobám na to oprávneným (v zmysle § 35 ods. 3 cit. zákona). Zároveň je orgán verejnej správy povinný urobiť také opatrenia vyplývajúce z ustanovenia § 23 ods. 3 Správneho poriadku, aby sa pri nazeraní do spisov utajovaná informácia nespístupnila osobe, ktorá nie je oprávnená na oboznámenie sa s takouto informáciou.

66. Správny súd považuje za potrebné zdôrazniť, že otázky bezpečnosti štátu patria predovšetkým do kompetencie SIS, a to v zmysle § 1 Zákona o Slovenskej informačnej službe. Vzhľadom na súčasnú právnu úpravu danej problematiky, kedy správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy a z podkladov, ktoré mali k dispozícii orgány verejnej správy a ktoré tvoria obsah administratívnych spisov týchto orgánov verejnej správy, správny súd nemôže zodpovedne posúdiť, ktoré skutočnosti mohli byť dôvodom pre nespístupnenie utajovaných informácií žalobkyni, pretože zodpovedanie týchto otázok patrí do kompetencie pôvodcu utajovanej skutočnosti, ktorý disponuje potrebnými súvisiacimi spravodajskými informáciami. Správny súd teda nie je oprávnený ani žiadať od SIS prípadnú ďalšiu analýzu rizík pobytu žalobcu, pretože by nevychádzal z takých dôkazov, z ktorých vychádzali orgány verejnej správy pri posudzovaní a rozhodovaní o žiadosti žalobcu o udelenie prechodného pobytu. Správny súd opakovane poukazuje na to, že súdne konanie o prieskume rozhodnutí orgánov verejnej správy na základe podanej správnej žaloby nie je pokračovaním administratívneho konania a správny súd len preskúmava zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, nie je teda jeho úlohou nahrádzať a akokoľvek dopĺňať činnosť orgánov verejnej správy.

67. Žalobca v žalobe namietal, že postupom orgánu verejnej správy došlo k prietahom v konaní, keď prvostupňový orgán verejnej správy o žiadosti podanej dňa 19.10.2021 rozhodol až o 5 mesiacov od doručenia žiadosti. Takýmto konaním podľa tvrdenia žalobcu došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru a orgány verejnej správy nepostupovali v súlade s § 3 ods. 4 Správneho poriadku a čl. 48 Ústavy SR. Žalobca uvedené skutočnosti namietal aj v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu orgánu verejnej správy, pričom žalovaný sa podľa správneho súdu s uvedenou odvolacou námietkou dostatočne vysporiadal na str. 23 preskúmaného rozhodnutia. Správny súd preto uvedenú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú a nemajúcu vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy. V zmysle § 33 ods. 8 Zákona o pobyte cudzincov má policajný útvar (prvostupňový orgán verejnej správy) povinnosť rozhodnúť o žiadosti o udelenie

prechodného pobytu do 90 dní. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca podal žiadosť o udelenie prechodného pobytu v súlade s § 31 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov na zastupiteľskom úrade – Veľvyslanectve Slovenskej republiky v Teheráne dňa 19.10.2021 na predpísanom tlačíve, kde bol so žalobcom vykonaný osobný pohovor a následne zastupiteľský úrad zaslal prvostupňovému orgánu verejnej správy príslušný záznam a svoje odporúčacie stanovisko k udeleniu prechodného pobytu žalobcovi v zmysle § 31 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov. Predmetná žiadosť žalobcu s prílohami bola následne doručená prvostupňovému orgánu verejnej správy dňa 06.12.2021 a teda zákonná lehota na rozhodnutie o predmetnej žiadosti bola v zmysle § 33 ods. 8 Zákona o pobyte cudzincov stanovená do 06.03.2022. Z administratívneho spisu prvostupňového orgánu verejnej správy verejnej správy vyplýva, že prvostupňový orgán verejnej správy postupoval v súlade s § 32 ods. 1 Správneho poriadku a po doručení žiadosti žalobcu vykonal úkony smerujúce k obstaraniu podkladov pre úplné zistenie skutkového stavu vo veci predmetnej žiadosti a následného vydania rozhodnutia, okrem iného vykonal príslušné lustrácie. Na základe ich výsledkov požiadal dňa 23.02.2022 Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Oddelenie centrálného vízového orgánu (ďalej aj „UHCP, CVO“) o poskytnutie informácie k zistenému stanovisku o existencii záznamu k žalobcovi pre účely posúdenia žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania na území Slovenskej republiky. Vzhľadom na to, že prvostupňový orgán verejnej správy neobdržal požadovanú informáciu v lehote na vydanie rozhodnutia o predmetnej žalobcu, požiadal dňa 06.03.2022 v súlade s § 125 ods. 12 Zákona o pobyte cudzincov odvolací orgán (žalovaného) o predĺženie lehoty o 30 dní. Odvolací orgán s predĺžením lehoty do 05.04.2022 súhlasil, o čom bol žalobca písomne upovedomený listom zo dňa 07.03.2022 prostredníctvom splnomocneného zástupcu (Henri Silva, Bratislava). Keďže ani na základe opakovanej žiadosti zo dňa 22.03.2022 prvostupňový orgán verejnej správy neobdržal požadovanú informáciu od UHCP, CVO, opakovane požiadal odvolací orgán o predĺženie lehoty o 30 dní s poukazom na § 125 ods. 12 Zákona o pobyte cudzincov. Odvolací orgán s predĺžením lehoty do 04.05.2022 súhlasil, o čom prvostupňový orgán verejnej správy opakovane upovedomil splnomocneného zástupcu žalobcu listom z 05.04.2022. Správny súd vo vzťahu k opakovanému predĺženiu lehoty odvolacím orgánom uvádza, že z ust. § 120 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že na konanie podľa Zákona o pobyte cudzincov sa vzťahuje Správny poriadok len v prípade, ak v Zákone o pobyte cudzincov nie je ustanovené inak. Zákon o pobyte cudzincov upravuje lehotu pre vydanie rozhodnutia o žiadosti o udelenie prechodného pobytu v ust. § 33 ods. 8, v zmysle ktorého je lehota na rozhodnutie o žiadosti pre udelenie prechodného pobytu stanovená na 90 dní, s možnosťou jej predĺženia odvolacím orgánom najviac o 30 dní postupom podľa § 125 ods. 12 Zákona o pobyte cudzincov. To znamená, že Zákon o pobyte cudzincov upravuje lehotu na vydanie rozhodnutia i lehotu, o ktorú je možné vo zvlášť zložitých prípadoch odvolacím orgánom predĺžiť lehotu na vydanie rozhodnutia, odlišne od ust. § 49 ods. 2 Správneho poriadku, a preto bol orgán verejnej správy v preskúvanom prípade povinný postupovať podľa Zákona o pobyte cudzincov ako lex specialis, podľa ktorého však nie je možné lehotu na rozhodnutie podľa § 33 ods. 8 Zákona o pobyte cudzincov predĺžiť opakovane, a preto tak prvostupňový orgán verejnej správy tým, že požiadal odvolací orgán o opakované predĺženie lehoty na rozhodnutie vo veci žiadosti žalobcu, ako aj žalovaný tým, že súhlasil s opakovaným predĺžením lehoty (nad rámec ust. § 125 ods. 12 Zákona o pobyte cudzincov), nepostupovali v súlade s relevantnými ustanoveniami Zákona o pobyte cudzincov. Takýto postup prvostupňového orgánu verejnej správy a žalovaného však nemohol predstavovať takú vadu konania, ktorá by mohla mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej správy, pretože v čase plynutia (v súlade s § 125 ods. 12 Zákona o pobyte cudzincov) predĺženej lehoty na vydanie rozhodnutia, ktorá bola predĺžená v súlade so zákonom do 05. 04.2022, bol prijatý zákon č. 92/2022 Z. z. o niektorých opatreniach v súvislosti so situáciou na Ukrajine, ktorý nadobudol účinnosť dňom 30.03.2022 a v zmysle § 131k ods. 4 citovaného zákona (Prechodné ustanovenia súvisiace s mimoriadnou situáciou v súvislosti s hromadným prílevom cudzincov na územie SR spôsobeným ozbrojeným konfliktom na území Ukrajiny) počas mimoriadnej situácie sa na rozhodovanie nevzťahujú lehoty (okrem iného) podľa § 33 ods. 8 Zákona o pobyte cudzincov (a ani lehoty podľa osobitného predpisu – § 49 Správneho poriadku). To znamená, že prvostupňový orgán verejnej správy nadbytočne požiadal o predĺženie lehoty na vydanie rozhodnutia v predmetnej veci, keďže v zmysle § 131k ods. 4 Zákona o pobyte cudzincov v znení účinnom od 30.03.2022 lehota na vydanie rozhodnutia podľa § 33 ods. 8 Zákona o pobyte cudzincov neplynula. Vzhľadom na uvedené bolo rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy vydané dňa 14.06.2022 v súlade so zákonom, a preto správny súd námietku žalobcu o nedodržaní zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia v predmetnej veci a o tvrdených prieťahoch v konaní považoval za nedôvodnú. Pokiaľ žalobca v žalobe tvrdil, že pokiaľ si policajný útvar na posúdenie žiadosti o udelenie prechodného pobytu žalobcu na území SR na účel podnikania vyžiadal stanovisko Slovenskej informačnej služby a toto stanovisko Slovenská informačná služba

nezaslala v lehote 15 dní stanovenej v § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov od doručenia tejto žiadosti, mal prvostupňový orgán verejnej správy udeliť žalobcovi prechodný pobyt na účel podnikania, správny súd uvádza, že žalobca v správnej žalobe k tomuto tvrdeniu jednak neuviedol žiadnu právnu argumentáciu a jednak zo znenia ust. § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov nemožno vyvodiť záver, že pokiaľ SIS nezašle nesúhlasné stanovisko prvostupňovému orgánu verejnej správy v lehote 15 dní, má sa za to, že nevydala nesúhlasné stanovisko alebo že prvostupňový orgán verejnej správy na nesúhlasné stanovisko SIS zaslané po uvedenej lehote 15 dní nemôže prihladať. Z ust. § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že v tomto prípade sa jedná len o poriadkovú 15 dňovú lehotu na zaslanie nesúhlasného stanoviska SIS orgánu verejnej správy, s nedodržaním ktorej Zákon o pobyte cudzincov nespája žiadne následky (a teda ani následok, že k nesúhlasnému stanovisku SIS zaslanému prvostupňovému orgánu verejnej správy po uplynutí 15 – dňovej lehoty od doručenia žiadosti nemožno prihladať a ani to, že by v takom prípade nebol prvostupňový orgán verejnej správy oprávnený rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov). V takomto prípade nemožno z citovaného ustanovenia § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov ani vyvodiť záver, že prvostupňový orgán verejnej správy bol povinný, resp. že mal žalobcovi (bez ďalšieho) udeliť povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania v zmysle § 22 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, t. j. vyhovieť žiadosti žalobcu. Len pre úplnosť správny súd uvádza, že vzhľadom na to, že v administratívnom spise sa nenachádza doručenka, ani dôkaz o tom, kedy bola Slovenskej informačnej službe doručená žiadosť prvostupňového orgánu verejnej správy zo dňa 08.04.2022 o poskytnutie informácie k osobe žiadateľa (žalobcu) v súvislosti s jeho žiadosťou o udelenie prechodného pobytu na území SR pre účel podnikania v zmysle § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov, nie je možné relevantne a explicitne overiť tvrdenie žalobcu v správnej žalobe, že nesúhlasné stanovisko SIS k osobe žiadateľa nebolo prvostupňovému orgánu verejnej správy doručené v 15 dňovej lehote od doručenia žiadosti o stanovisko v zmysle § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov. Z administratívneho spisu prvostupňového orgánu verejnej správy (z Úradného záznamu z 13.05.2022) vyplýva, že vyjadrenie SIS k osobe žalobcu bolo prvostupňovému orgánu verejnej správy doručené dňa 11.05.2022 a bez toho, aby bol relevantne preukázaný presný údaj o dni doručenia žiadosti prvostupňového orgánu verejnej správy zo dňa 08. 04. 2022 Slovenskej informačnej službe, je možné len predpokladať, že (poriadková) lehota 15 dní stanovená v § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov pravdepodobne nebola dodržaná.

68. Pokiaľ žalobca namietal, že boli porušené zásady správneho konania postupom orgánu verejnej správy, ktorý mu síce v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku umožnil oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, ale keďže obsahom administratívneho spisu bola len informácia o oboznámení sa (oprávnenou osobou) s (nesúhlasným) Stanoviskom SIS k žiadosti žalobcu o udelenie prechodného pobytu (vo forme úradného záznamu, resp. Oznamenia), avšak bez uvedenia, na základe akých konkrétnych skutočností predstavuje žiadateľ (žalobca) hrozbu pre štát, v dôsledku čoho žalobca namietal, že tak žalovaný, ako i prvostupňový orgán verejnej správy, porušili jeho právo na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom a došlo aj k porušeniu princípu kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako definičných prvkov práva na spravodlivý proces, správny súd túto námietku považoval za dôvodnú. V kontexte okolností preskúmaného prípadu správny súd považuje za potrebné uviesť, že ústavné právo na spravodlivý proces nachádza svoje reálne kontúry v zákonnej úprave konkrétnych zásad správneho konania, ako aj konkrétnych procesných práv účastníkov správnych konaní, ktoré sú o.i. premietnuté do práva účastníka konania navrhovať v konaní dôkazy a ich doplnenie (§ 33 ods. 1 Správneho poriadku), ako aj do procesného práva účastníka konania pred vydaním rozhodnutia vo veci oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia za účelom využitia možnosti vyjadriť sa k ich obsahu a k spôsobu ich zistenia, prípadne za účelom využitia možnosti navrhnúť doplnenie podkladov potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci samej. Hoci je pre správne konanie typické vrchnostenské postavenie konajúceho orgánu verejnej správy vo vzťahu k účastníkovi správneho konania, kedy orgán verejnej správy autoritatívne, avšak limitovaný v súlade so zásadou legality čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, upravuje formou rozhodovania a vydávania iných opatrení práva a povinnosti účastníka konania, jednotlivé fragmenty tvoriace súhrn procesných práv garantujúcich účastníkovi konania právo na spravodlivý proces vytvárajú podmienky na uplatnenie zásady rovnosti zbraní. Právo účastníka konania na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia korešponduje s povinnosťou konajúceho orgánu verejnej správy v rámci príslušného administratívneho konania umožniť účastníkovi konania toto právo fakticky a účinne realizovať, čomu zodpovedá príkaz určujúci túto povinnosť priamo orgánu verejnej správy v ust. § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Z uvedeného dôvodu aj v správnych konaniach o žiadostiach podľa Zákona o pobyte cudzincov, ktorí a priori bez splnenia zákonom stanovených podmienok nemajú právny nárok na vyhovieť žiadostiam o udelenie požadovaného druhu pobytu,

je nevyhnutné pri skúmaní existencie podmienok na udelenie, prípadne neudelenie požadovaného druhu/typu pobytu, dodržať procesné zásady v rámci príslušného administratívneho konania a vytvoriť možnosti na uplatňovanie procesných práv účastníka konania. Zákonnosť takéhoto postupu, výsledkom ktorého má byť zákonné rozhodnutie vo veci samej, determinuje aj zákonná aplikácia súvisiacich správnych predpisov, ktoré sa vzťahujú na predmetný prípad spôsobom, ktorý bez dôvodov osobitného zreteľa absolútne nevytlúči účinné uplatňovanie procesných práv účastníka konania garantovaných právom na spravodlivé konanie. Je povinnosťou orgánu verejnej správy, aby od pôvodcov utajovaných informácií tvoriacich podklad pre rozhodnutie vo veci zabezpečil potrebný abstrakt relevantných informácií, ktoré tvoria podstatu dôvodov na vydanie rozhodnutia, v preskúmanom prípade uviesť podstatu tvrdení o existencii dôvodného podozrenia, že žalobca ako štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte na území SR ohrozí bezpečnosť štátu (verejného poriadku alebo verejného zdravia). Zabezpečenie uvedených podkladov je potrebné nielen z hľadiska aplikácie zásady úzkej súčinnosti orgánu verejnej správy s účastníkom konania a z hľadiska zabezpečenia realizácie zásady na spravodlivé konanie prostredníctvom vytvorenia (zo strany orgánu verejnej správy) faktickej možnosti uplatňovania procesných práv účastníka konania, ale je potrebné aj z hľadiska zabezpečenia presvedčivosti odôvodnenia predmetného rozhodnutia, pokiaľ sa jedná o otázku riadneho a úplného zistenia skutkového stavu a jeho zákonnú aplikáciu na hmotnoprávne podmienky udeľovania príslušného pobytu (požadovaného v žiadosti), resp. hmotnoprávne podmienky na zamietnutie žiadosti o udelenie príslušného pobytu, a to predovšetkým v kontexte správnosti posúdenia proporcionality medzi protichodnými právami a povinnosťami reprezentovanými na jednej strane záujmom a povinnosťou orgánu verejnej správy na zabezpečenie ochrany bezpečnosti (verejného poriadku alebo verejného zdravia) a na strane druhej záujmom žalobcu na realizáciu práva na súkromný, resp. rodinný život v súlade s čl. 8 Dohovoru. Z priebehu administratívneho konania pred prvostupňovým orgánom (ako aj z obsahu administratívneho spisu) je zrejmé, že právo na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia bolo žalobcovi zo strany konajúceho orgánu verejnej správy poskytnuté len formálne, t.j. bez poskytnutia reálnej možnosti využiť procesné práva účastníka konania, ktoré sú s postupom podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku spojené a ktorých naplnenie je týmto ustanovením sledované. Orgán verejnej správy v kontexte vyjadrenia žalobcu k podkladom rozhodnutia opomenul aplikovať zásadu úzkej súčinnosti orgánu verejnej správy s účastníkom konania a nekonal v súlade s jeho poučovacou povinnosťou, ktorá je zakotvená v § 3 ods. 2 Správneho poriadku, v zmysle ktorej je orgán verejnej správy povinný dať účastníkom konania vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy. Vzhľadom k tomu, že žalovaný v rámci odvolacieho konania vo vzťahu k preukázaniu dôvodnej obavy existencie bezpečnostného rizika v osobe žalobcu neodstránil vady konania zabezpečením sprístupnenia aspoň podstatných dôvodov vyplývajúcich z utajovaných informácií ohľadom bezpečnostného rizika žalobcu pre štát, ktorých pôvodcom bola SIS, správny súd konštatuje, že preskúmané rozhodnutie žalovaného (ako aj rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy) je nezákonné nielen z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, ale aj z dôvodu podstatného porušenia procesných ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej.

69. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov podľa správneho súdu orgány verejnej správy svojím postupom porušili princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keď žalobcu neoboznámili aspoň s podstatou dôvodov, pre ktoré SIS nesúhlasí s tým, aby bol žalobcovi udelený prechodný pobyt na účel podnikania na území Slovenskej republiky, resp. neuviedli, prečo mu aspoň podstatu dôvodov nemožno sprístupniť a neuviedli ani konkrétne skutočnosti, z ktorých orgány verejnej správy vyvodili záver o splnení podmienok na zamietnutie jeho žiadosti podľa § 33 ods. 6 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. Úlohou orgánov verejnej správy bude preto v ďalšom konaní posúdiť (prípadne v spolupráci s pôvodcom utajovanej skutočnosti), či možno žalobcovi sprístupniť aspoň podstatu dôvodov, prečo SIS nesúhlasí s udelením prechodného pobytu žalobcu na účel podnikania na území SR, alebo uviesť okolnosti, pre ktoré takéto sprístupnenie nie je možné, resp. čo sprístupneniu takých aspoň podstatných dôvodov bráni. Následne orgán verejnej správy v novom rozhodnutí uvedie tieto skutočnosti a rozhodnutie riadne odôvodní tak, aby jeho úvaha bola zrejماً pre účastníka konania (žalobcu) a súčasne, aby jeho úvaha bola preskúmateľná správnym súdom. Správny súd poukazuje na to, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo vyššie označenom Náleze uviedol, že „... možno sprístupniť len súhrnné a všeobecné informácie bez toho, aby sa konkretizovali konkrétne skutočnosti z obsahu informácie a aby sa akýmkoľvek spôsobom sprístupňovali informácie o spravodajských službách.“ Vzhľadom na dôvody uvedené v bodoch 54-59 a v bodoch 67 a 68 tohto rozsudku správny súd dospel k záveru, že

žaloba je dôvodná, a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy zrušil v zmysle § 191 ods. 1 písm. d/ SSP (z dôvodu ich nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov) a v zmysle § 191 ods. 1 písm. g/ SSP (z dôvodu, že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej správy) a vec vrátil prvostupňovému orgánu verejnej správy na ďalšie konanie v zmysle § 191 ods. 4 SSP. V ďalšom konaní orgán verejnej správy opätovne rozhodne o žiadosti žalobcu o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania na území SR a vysporiada sa so všetkými rozhodnými skutočnosťami potrebnými pre vydanie rozhodnutia, tak ako bolo vyššie uvedené. Orgán verejnej správy svoje rozhodnutie náležite odôvodní tak, aby spĺňalo základné požiadavky stanovené v § 47 ods. 3 Správneho poriadku s prihliadnutím aj na kritériá stanovené v § 33 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov a povinný rozsah odôvodnenia vyplývajúci z Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2018. Vysloveným právnym názorom v rozhodnutí správneho súdu je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný (§ 191 ods. 6 SSP).

70. O trovách konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP, podľa ktorého správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech. Žalobca bol v konaní plne úspešný, a preto mu správny súd priznal nárok na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania, o ktorých výške rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

71. Toto rozhodnutie prijal senát správneho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Doručený rozsudok je právoplatný (§ 145 ods. 1 SSP).

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech (§ 442 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia Správneho súdu v Banskej Bystrici oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal (§ 444 ods. 1 SSP). Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

(2) Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podanie pred správnym súdom.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť: a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva, d) návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.